

=====

V Í V O J N O V Ě

L I D S K Ě R A S Y

Články
s Aurebindova
Adramu

Copyright BH

.....

=====

Ś r í A u r o b i n d o

a j e h o p o s l á n í

Všechna indická svatá Písma potvrzují, že za nespočetnými a proměnlivými jevy vesmíru skrývá se neproměnná, věčně trávající skutečnost, jediná Podstatná Bytí. Všechny individualizované bytosti jsou obsaženy a spojeny v tomto Universálním Bytí, ale jejich vědomí zastírá iluze oddělenosti. Toto rozpolcené vědomí jim zastírá jejich opravdové Já a připoutává je k zevnímu, pomíjivému egu, které je jen odleskem na rozvířených vlnách oceánu života.

Protože podstatou každého individuálního vědomí je vnitřní, vyšší Já, je možné s jeho pomocí přetrhat roušku domnělé oddělenosti a přecvičdit se se sounáležitostí a totočností individualizované bytosti se všemi bytostmi a formami v celém vesmíru.

Toto vnitřní Jáství, které má člověk společné se všemi ostatními bytostmi, může se vyvíjet a vystupovat ve všech projevech kosmického dění, ale mnohem snadněji je naléztí jeho základnu v sobě. Ti, kteří tuto vnitřní skutečnost v sobě objevili, popisují ji jako stav vědomého bytí, harmonického

klidu a blaženství: Sat - Čit -
Ananda.

Ale i ti, kteří o tomto svém vnitřním pokladu nemají ani tušení, i ti nejbídnější z ubohých vyděděnců života, jsou živeni a udržováni tímto svým vyšším Já a záleží jen na nich, zda a kdy se odhodlají učinit první krok na cestě k jeho poznání. Vstup do oblasti vnitřní skutečnosti je závislý na touze poznat ji a vůli, spojit se s ní, pro kteréžto spojení především se sebou samým, pokračuje ve spojení s Nejvyšší Bytostí, a vyúsťuje ve spojení s celým vesmírem, resp. se všemi vesmíry v celém kosmu.

Indická filosofie prostudovala a přivedla k dokonalosti celou řadu jógických systémů, z nichž každý dává možnost, vymanit se z duchovní nevědomosti a dosáhnout stavu vyššího vědomí. Všechny jógické metody trvají však na tom, že skutečným kmenem každé jógické disciplíny musí být osobně prožitá duchovní zkušenost, zatímco západ. filosofie, sledující rovněž cíl poznání pravdy, utápěla se většinou v intelektuálních spekulacích. Jejich protějšek - náboženské vizionářství, naproti tomu stravovalo se ve vlastním ohněm

citových extází.

Každý, kdo studuje jógu nebo mystiku, dochází ke stejnému závěru: že totiž všechna náboženství v dějinách lidstva mají jednotný základ, a liší se pouze zevní formou. Mystikové všech náboženství popisují své duchovní zkušenosti velmi podobně, a někdy dokonce i shodnými výrazy, neboť každý z nich musel prožít stejné etapy na své cestě. Je třeba také zdůraznit, že mystické spojení s Bohem není výsadou výhradně náboženských horlivců. Může uskutečnit i člověk, jdoucí cestou rozumu, jako např. buddhisté. Vnitřní zasvěcení může být také výsledkem morální krise, kdy se člověk upne k poslední záchráně: své vlastní duši, která ho přivede k vnitřní jistotě. Duchovní skutečnost je totiž vždycky výsledkem intenzivního usilování o pravdu a urychleného vnitřního růstu. Někdy bývá jen částečná a rychle mizící, aniž by tak měl možnost ji podržet. Jedině ukázněná jógická disciplína pod vedením zasvěceného mistra zaručuje bezpečný a nepřetržitý postup, bez výkyvů a těžkých otřesů, kterými jsou vydáni zejména okultní experimentátoři.

Existuje mnoho druhů duchovních zkušeností, neboť jsou závislé na psychické a mentální úrovni žáka, a mají význam jen pro svého nositele. Říci, že jejich výsledkem je mír, klid, pravda, věčnost, jednota, znamená individuální vyjádření vlastních stavů, které mohou být pečlivě zcela odlišné, neboť jde o vnímání abstrakt, jímž mohou rozumět jen ti, kdo prošli dotyčným stupněm zasvěcení. Většina lidí není totiž schopna abstraktního myšlení vůbec, již z toho důvodu, že moderní civilizace je založena jedině na rozumu, který je považován za jediný nástroj poznávání.

Tento názor je však mylný. Rozumem se nedá poznávat nic, nežli výsledky vědeckých pokusů, jež rozum a bezpečnou jistotou zaznamenává, porovnává, rozlišuje a zaznamenává jako spolehlivý registrátor. Rozum však nemůže dát spolehlivou odpověď ani na nejprostší otázku, týkající se vesmíru, ducha, Boha nebo kosmu a jeho uspořádání. Tím méně může odpovědět na otázku, týkající se účelu a smyslu lid. života a lidské podstaty.

Výsledky rozumové činnosti, i když

pro život velmi důležité, jsou vlastně pouhými obrazy a modely skutečnosti, ale nikdy přímý pohled do čehokoliv, nikdy bezprostřední vnímání forem života duší.

Rozum je nástrojem a podmiňkou činnosti. Rozumem může člověk rozeznávat přírodní síly, disponovat jimi, organizovat je, ovládat a používat k libovolným účelům. Proto člověk, jako myslící myslitel, i když nezná docela nic z jejich podstaty, může si prostřednictvím přírodních jevů získat ohromnou moc, jak vidíme např. v moderním bádání atomickém. Tento protiklad je však stejně významný, jako nebezpečný. Důsledkem právě uvedených faktů je, že opravdové poznání nemůže vzejít jinak, než když se rozum uklidní a odmlčí. Proto hraje mentální ticho tak důležitou roli v mystice i v józe.

II.

Nezákladnější duchovní zkušeností je vědecky značná vědomí. I kdyby se vědomí pohnulo jen jedinkrát a to zcela nepatrně, je i tato nepatrná značka rozhodující, neboť duše pak už není taková, jako byla dříve. Pokusila se o jakési nové narození

mimo svět nevědomosti, do světa poznání.

Člověk se nepatrně obrodil a opakuje-li se tato zkušenost častěji, následuje skutečné vstoupení narození v s d u c h a .

Protiklady, jež člověk zjišťuje, když vidí přemíru nevědomosti, utrpení, sobectví, lež a smrt ve světě, v němž žije, a on začíná vnímat svět, kde vládne mír, pravda, světlo a blaženost, svádějí jej k názoru, že tyto dva, tak rozdílné světy jsou naprosto nespojitelné. Intelekt je vždy ochoten zdůrazňovat protivy a rozpory ve všech jevech, a bude z těchto protikladů nejen vyvozovat potvrzení svého dualistického hlediska, ale bude tvrdit jako samozřejmost, že existovaly odvěké rozpory mezi duchem a hmotou, mezi Purušou, tichým svědkem v nitru (Madžá) a Prakrití, přírodou tvořící a měnící se, mezi Parabrahma-em a Majou, mezi Absolutnem a jeho hrou, mezi silou statickou a dynamickou. Ve skutečnosti nejenže nejsou rozpory, nýbrž jen r o z d í l y , a ty jsou naprosto nutné, neboť bez protikladů a jejich souhry by se Absolutne vůbec nemohlo projevit.

Od mylného názoru materializovaného intelektu je pak ovšem jen malý krůček

k dedukci, že svět, v němž žijeme, je nena-
 pravitelně špatný, kterýž prožíváme jako
 trest nebo zlý sen a do něhož se rodíme
 podle nevyspytatelných úradků Božích, z dů-
 vodů a k účelům nám neznámých. Zde nutno
 hledat důvody, které nutily jedince duchov-
 ně laděné, aby hledali osvobození z tohoto
 světa klamu, jenž věnovali jen nejnutnější
 pozornost a veškerou svou činnost psychie-
 kou i mentální věnovali soustředění a kle-
 dání Nejvyšší Skutečnosti, ať ji nazývali
 jakýmkoli jménem. Jenže ke světu hmotnému
 jsme více méně připoutáni svými touhami, ci-
 ty, lpěním a chtěním, a je nutno tato pouta
nenásilně uvolňovati, jinak se veškeré usi-
 lí, vynaložené na dosažení poznání, mine
 síle.

Pokročilejší káci mystiky již dávno
 vystihli, že je málo uspokojující názor, že
 by zeměkoule byla pro lidi jen bezvýznamným
 místem přechodného pobytu, neboť je-li zev-
 ní svět posuzován jen z takového hlediska,
 vyvolává to domněnku, že Bůh, který jej
 stvořil, neměl by připustit tolik zla a
 utrpení. Současně by takový názor připou-
 štěl fakt, že existence tohoto beznadějně
 nedokonalého světa je trvale neměnná a že

není prostředku, který by mohl hmotu a její projevy ovládnout a zúšlechtit. Znamenalo by to naprostou negaci veškeré tvůrčí činnosti, vědeckého bádání i jakékoliv snahy po sociálním nebo hospodářském pokroku a vývoji.

Všechny tyto okolnosti vyúsťují tudíž ve snaze, naléztí nějaké smíření mezi oběma, dosud proti sobě ležícími sférami lidských zájmů, a naléztí styčný bod a spoj mezi světem hmoty a světem ducha.

III.

Tohoto úkolu se podjal indický zřec, filosof a mystik Šrí A u r e b i n d a , který navázav na myšlenky védských říšů, doveď je logicky až do jejich nejzazších důsledků, a doplněním vlastními jógickými zkušenostmi, vypracovat metodu, dávající nové papudy pro duchovní vývoj dnešního lidstva.

Až dosud každá náboženská nauka vyhranila božství jako určitou a nezměnitelnou skutečnost, která většinou odporovala náboženské filosofii jiných národů nebo jiného věku, takže božství v lidských dějinách mělo tisíce různých tváří, z nichž

každá byla prohlašována za jediné pravou.

Šrí Aurobindo naproti tomu dokazuje, že Božství je jediné, ale současně i mnohonásobné, projevené i neprojevené, osobní i neosobní, a nadto něco ještě daleko vyššího, než si lidský duch vůbec může představit. Z toho plyne závěr, že všechny aspekty Božství jsou pravdivé, i když se v podrobnostech různí, a je tudíž naprosto nesprávné, stavět je proti sobě.

Je snad největší tragédií lidského ducha, že nedovede postavit ani jedinou pravdu, aby proti ní současně nepostavil opak. Jakmile se však myslitel povznes nad svůj věčně diskutující rozum, ihned postřehne, jak ošemetné jsou všechny protiklady a jak iluzorní jsou všechny problémy. Zaměstnává-li se dnešní věda problémem času, prostoru nebo atomu, zůstává bezmocně státi před záhadou vzniku života, který jí zůstane skryt až do té doby, dokud jej bude chtít vystopovat na bázi hmoty. Jasnou odpověď může dát pouze pochopení intuitivní, nadrozumové, jež pramení v oblasti ducha.

Ve skutečnosti neexistuje nic jiného,

nežli Universální Vědomí, Nejvyšší Skutečnost, kterou nazýváme Bůh. Je-li však Bůh vševědomí, zahrnuje v sobě i všechny klady i všechny záporny, dobro i zlo, a zůstává přitom absolutním Bežetvím, které je nade vším. Je tedy pouhým zdáním, že existuje něco, co by bylo možno od Boha oddělit. Jediný Bůh žije, cítí a myslí, pod omazaným vědomím všech bytostí. Nejvyšší, nezmenšené vědomí pohřbilo se do nespočetných částic své vlastní tvorby ve hmotě, aby se z něho mohl vyvinout celý složitý vesmír. Toto zapadnutí ducha do hmoty je j e d i n ý m k l í č e m poznání Absolutna jako Universální Mysli, čili Kosmického vědomí.

Hmota sama o sobě není protiběžná, jak se domnívá většina žáků mystiky. Je též podstaty jako duch, ale není si toho vědoma. Úkolem a cílem vývoj. cesty hmoty je umožnit duchu, aby své Vědomí v ní si osvojil, skrze ni projevil a uplatnil. V důsledku toho není svět hmotný ničím jiným, nežli protějškem světa duchovního, a Bůh, jako podstata a tvůrce, nemůže být vylučován ani z jednoho ani z druhého.

Je všude a ve všem, žije a trpí v nás ve všech, a skrze nás odhaluje a zjevuje své vlastnosti: krásu, harmonii, milost, moudrost, lásku, moc a poznání.

Svět nebyl stvořen z ničeho, ani nepovstal sám od sebe, jak se snaží vykládat materialistická věda, ale není ani iluzí, zbevenou realitou, jak tvrdí idealistická filosofie. Rovněž není svět místem, kam by se lidé rodili, aby odpykali své hříchy, nýbrž je mnohem spíše jakýmsi pokusným polem, kde jsou prováděny vskutku gigantické pokusy s nespočetnými možnostmi, které poskytuje lidstvu absolutně, ve své neomezené moci a síle.

Nepochybně existují ještě jiné vesmíry, jež budou lidem dávat další a vyšší možnosti, jakmile budou vývojové možnosti našeho vesmíru vyčerpány. Náš vesmír je poznamenán počtem separatismu, což má za následek vytváření nesčíslného počtu individualit, které ztratily pocit sounáležitosti k celku. Současně tato odštěpenost vytvořila pocit nezávislosti a touhu po jejím uplnění, bez ohledu na jinou individualitu. Tím povstal zápas, v němž zvitězila síla fyzická, a tím vzniklo i zlo všeho

druhu se všemi následky.

Zlo je výkupné za domnělou svobodu. Trest za iluzi, že jednotlivec může žít sám pro sebe, a že má moc bouřit se proti všemu, co neuznává nebo nechápe. S touto iluzí člověk vystačil poměrně dosti dlouhou dobu, která představovala jednu z etap jeho sebepoznání. Díky této iluzi bude moci člověk dosáhnout další účasti na kosmickém bohatství nekonečných možností. Každý pád do propasti tím spolehlivěji odhaluje závratnou výši vrcholu. Na cestě k poznání jsou pády nutné, aby bylo možno vystoupit výš.

Zneklidní-li se duše člověka vědomím disharmonie, trpí-li člověk nespokojeností, nevědomostí či nenávistí, jež ohrožují jeho život na zemi, bude se nutně snažit, dostat se do sféry, kam tyto nehodnoty již přístup nemají. To snazení, že všechny strážné nejsou podmínkou života, nýbrž individuálním stavem vědomí člověka, jenž se dosud nepodařilo odhalit clonu, která mu zahaluje vyšší skutečnost, takto ji nemůže postihnout v celé její integritě (celistvosti).

Harmonie dokonalého života je na zemi ve hmotě dosažitelná. Hmota je schopna obáhnout i projevovat slavné zdokonalení

ducha. Takto chápána, může být nedokonalost i zdůvodněna. Je vizána na dnešní vývojový stupeň lidství a tudíž přechodná a proměny schopná. Vesmír není statický, naopak, je ve své podstatě překvapivě dynamický, jak po stránce hmotné, tak i vzhledem k subtilnímu hledisku poznání.

Evoluce lidstva má jediný smysl: manifestaci latentních sil vědomí. To, co nám připadá v těchto dosud nevědomejích silách jako zápor a utrpení, / jako lež a sobectví, musí nutně ustoupit do pozadí, jakmile k nim zaujmeme kladné hledisko. To znamená vědět, že jsou to stavy dočasné, a věřit, že jsou nutné pro dosažení vyššího vývoje. Tento akt víry v každém okamžiku našeho života je více než objektivním zjištěním těchto fakt.

Po krutých zkušenostech posledních dvou válek, a při vyhlídce, že by mohla přijít válka ještě úděsnější, při hospodářském, politickém, filosofickém i uměleckém smutku, v němž se současná civilizace potácí, nelze dosti dobře udržet iluzi, že by toto byl žádoucí stav a pokrok, který je davům předstírán. Ale uvážíme-li logicky a objektivně všechny důvody dnešního dezo-

látního stavu, musíme přiznat, že první opravdovým znamením pokroku je spontánní touha a potřeba vybědnout z této neudržitelné situace a snaha, aby její nedokonalost byla překonána. Ve všech dobách existovali jedinci, kteří bolestně pociťovali jak je svět nedokonalý, ale byli vždycky v menšině. Nikdy dosud nebyla však tato nedokonalost pociťována celými davy, jako dnes. Nikdy dosud neusilovalo lidstvo tak horečně o nové uspořádání společnosti. Řádu, jako poslední dobou. Mnohé složky této nedokonalosti byly dříve považovány za neřešitelné, jako např. osvobození od hmotných potřeb, imunita proti nemocem, prodlužování života, ale dnes již nejsou považovány mezi výstřední utopie a fantastické nemožnosti.

Upovíhá se poněkud docela nový názor o j e d n o t ě , neboť vědecké metody badatelské zjišťují tuto jednotu v oboru hmotném až do nejméně koutů vesmíru, jak potvrzuje dialektická poučka, že v š e j e s p o j e n o s e v š í m a vše je závislé ode všeho! Menší-liž to přitakání kosmickému zákonu o příčinách a následcích?

Do praktického života je tato jednotota ,

resp. s j e d n o c e v á n í převáděno překonáváním vzdáleností všemi prostředky. Zeměkoule se změnila v docela nepatrnou kulíčku, jejíž každé místo je bleskově dosažitelné radiovým spojením. Ale také ničící prostředky byly vystupňovány tak mocně, že jakékoliv soupeření se nemůže dále rozvíjet.

Je až příliš zřejmé, že lidstvu nezbyvá nežli se sjednotit nebo zahynout.

Nikde však nechtě neočekává vyláčení rozbujelého zla od nějaké změny ve vládách jednotlivých států nebo až nevidí záchranu v novém sociálním systému či v nové ideji náboženské! Řád lidské společnosti je již do té míry rozložen, že k jeho obnově nelze použít jiného prostředku, nežli změny ve způsobu m y š l e n í !

Je nutno, aby se lidstvo dále novými cestami, je nutno, aby vládu nad světem převzala duchovní elita, která by byla schopna sjednat si porozumění širokých vrstev. Je nutno od základu změnit vědomí člověka, aby bylo schopno vytvořit nový, tvůrčí ideál civilizace, rovněž úplně nové, pětadvací ani jediná filosofická soustava, ani jediné dosavadní náboženství, žádná dv

sociální revoluce ani mocenské přesuny ne-
mohou nahradit nutnou a vy nevyhnutelnou
p r e m ě n u d u c k e v n í !

IV.

Vývoj na zemi se uskutečňoval vždy dvo-
jím způsobem: vzestupem a sestupem. Pod
tlakem sil vitální a mentální úrovně, to
je oživených světů citů a myšlenek, v sou-
hře se světem hmotným, vytvářel se vývoj
naší úrovně fyzické, a tak vznikl život na
zemi. Oživené tvary se vyvíjely současně
s předhistorickými druhy rostlin a zvířat.
Úsilí mentální úrovně se podařilo vypěstovat
jakýsi orgán, kterým se podařilo vejít
ve styk s hmotou; tak se na zemi zrodilo
myšlení. Latentní vědomí, pohřbené v říši
nerostné, překonalo pomalým a nachotvárným
vzestupem všechny stavy obou nižších říší,
až dospělo k člověku. Tak se zrodil kus
homo sapiens, v němž intelekt rozkvetl k po-
měrné, avšak jednostranné dekenalosti.

Člověk je nejvyšší forma celého vesmí-
ru. Ale má člověk všechny příznaky defini-
tivního a ukončeného útvaru? Běda tomu, kdo
by se odvážil něco podobného tvrdit!
Člověk je pouze na hranici dnešní vývojové

fáze, ale naprostě není na konci svých možností. Není ani jediného důvodu, s výjimkou naivní a bezmezné domyšlivosti, proč by se měl vesmírový vývoj zastavit právě u člověka dnešního typu! Lze předpokládat, nebo aspoň připustit, že dnešní forma člověka se bude dále zdokonalovat a že z ní vznikne něco vyššího, co se bude od dnešního stavu lišit asi tak, jako se dnešní člověk odlišuje od zvířete. Tento příští vývoj lidské bytosti bude vyvolán vlivem vyšší úrovně, než je dosavadní působení mentální. Tuto úroveň nazývá Šrí Aurebindo říší supramentální.

Do nedávna panoval názor, že vývoj dnes žijících tvorů postupoval pomalu a systematicky od jednoho druhu ke k druhému, bez násilných skoků. Ale moder. biologie připouští pravděpodobnost právě opačnou. Vývoj od jedné varianty ke druhé může nastat zdánlivě náhlou mutací, které však předcházela doba skrytých příprav, během nichž se s vyvíjeli oni činitelé, kteří pak onu náhlou změnu vyvolají a dále zdokonalují.

Šrí Aurebindo tvrdí, že jsme došli ve vývoji k vrcholnému bodu, jemuž předcházely skryté vývoj. přípravy, takže může

nastat sestup Supramentálu na fyzickou pláň, kde zralí jedinci mohou se uchopit jeho zafazení do modalit lidského života. Následek této supramentalizace lidského vědomí byl by vývoj nové bytosti, vyššího typu, než je člověk dosavadní, což znamená vývoj nové lidské rasy. Může si však někdo představit, kdo a čím tato nová lidská bytost bude? Nikoliv! Bude nepochybně Xí lépe, když se o ní nebudeme dohadovati, neboť právě tak, jako opice nemohly předvídati, kdo a čím bude homo sapiens, nemůže si dnešní člověk představit, kdo a čím bude jeho následovník. Byla by sice možná snaha, představit si tuto novou bytost jako jakéhosi "nadčlověka" ve smysli Nietzscheově, v níž by nejsákladnější lidské mohutnosti (paměť, vůle, intelekt apod.) dosáhly svého vyvrcholení. Ale tato představa určitě realizována nebude, neboť to byl sice jen přebujelý intelekt, se svou vášní pro techniku, která je hlavní příčinou dnešního úpadku lidství.

Co bude novou bytost charakterizovat, bude nová kvalita uvědomění, nové schopnosti duchovní, ale rozhodně ne stupňování zevních schopností rozumového materialismu.

V každém případě je idea bytosti vyššího typu tajemstvím vývoj. tvůrčího plánu a nelze o ní uvažovat ani ve smyslu pozitivismu 19.století, ani ve smyslu dnešního rozvoje techniky a hmotného blahobytu, k němuž směřuje století dvacáté.

Avšak víra ve zdokonalení člověka, zásadní optimismus lid. srdce a ducha, budou dříve nebo později uskutečněny a vítězně ospravedlněny. Zatím není suprasentální síla na zemi nijakým způsobem projevona, i když jsou určité náznaky jejího tlaku na fyzickou pláň. Jen vyjimeční jedinci, jako právě Šrí Aurobindo, mohou o ní mluvit jako o skutečnosti, která je pro ně samozřejmá a která se má stát samozřejmostí pro celou lidskou rasu. Prozatím jsou tito osvícenci nepechopitelní normálnímu k lidskému vědomí, jako by byla nepechopitelnou inteligence Pasteurova nebo Pascalova nějakému entropoidu.

Ale existence mystiků, jogínů, inspirovaných zřeců a zasvěcenů, kteří jsou předchůdci nové lidské rasy, dokazuje, že schopnosti nové, nadlidské bytosti nebudou rasu technického nebo intelektuálního, nýbrž intuitivní syntézou vyšší duchovní skutečnosti. Proto jistě každý, kdo se již

probudil k chápání vyšších pravd, bude proniknut přáním poznat a hlavně prožívat odvážkou, živou, všemožnou Skutečnost, která předvídá a dokonce i zajišťuje velkolepou perspektivu, jak ji líčí Šrí Aurobindo, ve svém stěžejním díle "Syntéza jógy", z něhož citujeme:

"Duchovní život nalezne svoje opodstatnění nikoliv v touze po míru a blaženosti, která provází každého hledajícího, nýbrž v míru a blaženosti uskutečněné, trvalé, čisté, protože nesebecké. Blížší přirozenost se svými choutkami a žádosťmi se musí naprosto a bez výhrady podříditi vyššímu vědomí, jenž se nutně přizpůsobí i složka psychická a mentální. Naše myšlenky a naše inteligence, dosud vzájemně oddělené, nesmírně sobecké a omezené, musí vymizet, aby mohly být nahrazeny proudem univerzálního osvícení, beze stínu a bez chyb, jehož výsledkem bude, že si lidé budou samozřejmě uvědomovat věčné pravdy a nebudou tápat v omylech a považovat každé zdání pravdy za neomylnost.

Naše vůle a naše činnost jsou dosud ve zmatené, mají plno zábran a jsou

nízké a egocentrické ve svých motivech. V nové bytosti nebude pro ně místa, neboť nastoupí činnost vyšší, vznešenější, mocná a silná intuice, automaticky jasnovídná, řízená přímou Božstvem. Vyšší a neosobní vůle, která se nedá ovlivnit osobními zájmy a již se spontánně vynasnažuje o nejčistší spojení s kosmickou harmonií, bude řídit všechno dění běžného života. Pevrobní pohrávání našich slabých emocí s duchovnem bude napříště vyloučeno, protože člověk bude mít v nitru nové, psychické srdce, s novou náplní vášně a panharpónie. Toto srdce, v němž sídlí Božství, bude řídit vývoj zbožštělého člověka, jehož hlavní doménou bude nikoliv intelektuální energie, nýbrž peklidné vědomí vlastní jistoty a všemohoucnosti ve věčném Bytí - - - "

Tento citát je vlastně supramentální definicí nové lidské rasy, jejíž průkopníky vychovává Šrí Aurebindo a jeho zasvěcená spolupracovnice M a t k a (La Mère) v universit. středisku v Pondicherry, které je současně střediskem všech škál integrální jógy, rozsetých po celém světě.

Jestliže dosavadní vývoj země vedla příroda, jako výkonný orgán ducha, bez vědomé účasti tvorstva, má nyní převzít odpovědnost člověk, aby další postup řídila jeho osvědčená vůle. Má to být vědomý a integrální návrat k Božství, ke Světlu, k Věčné pravdě, Moudrosti a Lásce, který vytvoří skutečné království Boží na zemi.

V.

Metoda integrální jógy je jednoduchá a snadno pochopitelná ve své koncepci, ale složitá v možnostech, přizpůsobit se podmínkám každého jednotlivého žánru a jeho životu. Spojuje 3 základní druhy indické jógy: Karmajógu, - cestu činnosti, na níž se dosahuje spojení s Božstvím odevzdáváním všech skutků a jejich výsledků do vůle Boží; Bhaktijógu, jež vede k cíli stále těsnějším připevňováním se k vědomé božské přítomnosti v nitru a která absorbuje všechny cily lásky a zbožnosti; Džňanajógu, jež je cestou poznávání jednoty člověka s Božstvím a vystopování působnosti Universálního Ducha v celém vesmíru. K této trojici připojil Šrí Aurebindo ještě disciplínu psychologickou, známou pod jménem Rádžajóga, jejíž hlavním úkolem

Je, aby se žák naučil mentálnímu mlčení, jako předběžnému cvičení k dosažení vyššího poznání.

Podle plánu Šrí Aurobindova mají být všechny disciplíny praktikovány současně, nebo postupně, aby bylo žákovi / možno se přiblížit k Nejvyšší Skutečnosti ze všech stran a navázat s Ní styky tak rozdílné, jak jen možno, a dále, aby toto spojení mohlo být prováděno za účasti všech složek lidské bytosti.

Nicméně, toto vše dohromady je jen jakousi předběžnou přípravou, to je první fáze cesty, která vede k osvobození individuálního vědomí a umožňuje mu přístup do všech oblastí ducha. Ve 2. fázi pak následuje úsilí o přeměnu vlastní lidské bytosti, resp. její nižší přirozenosti.

Každá duchovní skutečnost má dvojí aspekt: osvobození a ovládnutí nižší přirozenosti na všech jejích úrovních (mentál, vitál, duše a hmota). Někdy bývá toto ovládnutí jen jakoby pootevření dveří, jimiž žák proklouzne, ale často je to přetěžké břemeno, které člověk konečně musí shodit ze svých beder. V každém případě vstou-

pí žák do jakéhosi, pro něj nového ovzduší čistoty a světla, a posléž, jako výsledek práce, bude jeho vědomí osvobozeno od veškerého zatížení, takže žák bude moci s definitivní platností zlikvidovat vše, co nechal za sebou, osvětlit vše, co v něm zůstalo nejasného, a naučit se vésti do svého nitra očistnou sílu ducha, která bude bdíti nad udržováním své svatyně v čistotě.

Poměrně přeměna všech složek lidské bytosti má býtli vskutku integrální, to je od základů celistvá, nesmí s ní býtli vyloučena ani jediná schopnost nebo vlastnost. Vše co bylo, ať musí býtli převzato a považováno za základ k přeměně, ale zároveň nic z toho, co bylo převzato, nesmí zůstat tak, jak to vypadalo před započatím jógické práce.

Nic nesmí býtli zatemněno, skřiveno ani pokřiveno silami nevědomosti nebo záporu. Žlo a sobectví nesmí býtli radikálně vypleto, a ovšem také všechny smyslové žádosti a touhy. Duše, přeplněná žádostmi všeho druhu, se nesmí podrobiti zákonu Božství. Vynucení žádosti a sobectví nemůže býtli dosaženo obyčejnými metodami potlačování. Ty mohou sice zabránit projevu žádostí, ale slově

ale člověk přitom riskuje nebezpečí, že budou zatlačeny do podvědomí, kde sástanou ukryty mimo v dosah vědomí vále, ale vyčkávají příležitosti, aby se mohly znovu objevit třeba v jiné formě. Nezpřítel sástavá v domě a je tím nebezpečnější, že se člověk domnívá, že je krtek. Jsou-li žádosti potlačovány sázení, člověk usychá a zakrhuje. A kromě toho e vytrhávání plevle zahyne i mnohá dobrá, kvetoucí rostlina. Žák integrální jógy touží po náplni života, nikoliv po amputaci. Žádá si plnost života, bohatého na duchovní hodnoty a nikoliv jeho neplodné ochuzení.

Jedno z prvních zjištění žáka, který se noří do vnitřního života, je že jeho vlastní podstatata mentální, psychická, vitální i hmotná je neemírně složitá. Stává se mu tvář v tvář plno nejrozsánitějších prvků, které všechny žijí svým vlastním životem, každý táhne na jinou stranu a žádný nechce povolit. Ve skutečnosti je člověk jakýmsi válečným polem, na němž mezi sebou zápasí ty nejrozdílnější snahy. Je tedy první povinností žáka, aby tyto protichůdné zájazy v sobě eje-

dností a přinutil je, aby se podřídili jeho ústřední vůli, která ovšem musí být ovládána vůlí Boží.

Tento proces bývá vždy dlouhý a nesnadný, neboť žák se musí snažit rozplést své samodržané pouta a ne je násilně přesekat. Každé jednotlivé vlákno těchto pout musí být trpělivě prozkoumáno, aby se zjistilo, kde je jeho počátek. Pak se musí žák dopátrat, jak jsou mezi sebou proluty, aby je co nejhezpečněji proměnil v nové hodnoty. Každá částice musí být očištěna od sobeckých snah a podrobena hlubokému přerodu a usměrněna na místo, kam patří.

Co vše tato přeměna vyžaduje, co vše má v sobě žák vyčistit a přerobovat, na to nestačí jeho omezené síly ani znalosti. K tomu je bezpodmínečně potřeba vyšší moci, kterou žák musí neustále přivolávat. Přeměna starého člověka v nového nemůže být provedena bez pomoci Božské Šakti, která jako nejvyšší síla /Matka/ sestupuje do nitra žákovy, aby se tam sama ujala této přeměny

a dovedla ji ke konečnému a vítěznému cíli.

Abyste docílili sestupu Božské Milosti k sobě, je dán žákovi pouze jediný prostředek: jeho vnitřní p o s t o j , který se skládá ze 3 základních hodnot: usilování, sebeobětování a odmitání nesprávných vaněť. Usilování, které musí hned od počátku sáfiti ke Světlu, Míru a Čistotě, v celku tedy k Dokonalosti, se musí stále zvyšovat, až se snění ve skutečnou plámen, který hoří docela rovně a nezachvívá se již pochybnostmi. Usilování nejsou mňny prosby nebo úporné modlitby. Jde o vavřvání Božského Srdece, doprovázené vůlí otevřít dekeřán celou svou povahu a přeměnit ji. Na toto vavřvání Nejvyšší Síla vždycky odpovíá, ale odevzdání se jí je přitom hlavní podmínkou, aby Božská Milost mohla sestoupit a projevit se. Odevzdání všeho, co člověk má a co je, čím žije, cítí, myslí, musí býti dokonale upřímé, bez výhrady a bez vypočítavosti, že za to přijde odměna.

Tento druh sebeobětování vyžaduje bezpodmínečně podrobení se Boží vůli, i když ji žák ještě dobře nerozumává, spíše jen

tuší. Jde o vědomí tohoto odevzdání se, které musí šáka převáset při všem jeho konání. Ne tedy jen trpné obětování instinktů, vášní a syčlenek nižší přirozenosti, ale aktivní snaha, transmutovat je do vyšší oktávy. Přitom se šák naučí rozoznávat výmluvy a pokrytectví lidského ega, a odvrhnout bez váhání a bez slabosti vše, co je cílem temných sil nevědomosti. Šák se musí postupně vzdát nejen vášní, vznětů a choutek všeho druhu, ale především odbourávat sebe-tví, pychu, lenost, závist, nedůtklivost a zejména strach. Ale nejen to. Bude muset odstranit také všechny nejasnosti, tvrdohlávnost, pochybnosti, domnělivost a chorobnou váli po sebeuplatnění. Dále se musí zbavit všech závazků fyzických, mentálních i psychických, desavadačních požadavků, názorů a předurků. To vše se přiči působení Božské Šakti a šák musí poznávat, že to nepatří k jeho bytosti, nýbrž že to má původ mimo něj. Pak se je již mnohem snazší odpirat tomu všemu svůj souhlas, a osvobodit se s pomocí Boží z karmického otroctví. Čistota a moc, které mají na šáka sestoupit, vy-

žadují, aby je šák přijal svobodně a vzepřel se všemu, co se nemá srovnat s touhou po Dekonalosti.

Je mnoho lidí, jimž není snadné toto podrobení se, neboť moder. člověku se zdá, že by to ohrozilo jeho důstojnost a nezávislost lidské autority. Hlavním důvodem tohoto vzpírání se je však spíše okolnost, že podrobení se Boží Vůli bývá často zneužíváno zevními pseudoučiteli mystiky, kteří pod záštitou Boží vůle vyžadují podrobení se vůli jejich. Ale zneužití nebo pokřivení jakéhokoliv násera nebo myšlenky neubírá jí ani na ceně, ani na závažnosti. Postačí, děvali šák na sebe pozor a dovede rozlišovat duchovní rozdíly ve věc.

Podrobení se naznačena resignací. Není to ani lhostejnost ani fatalismus. Skutečný jogi trpí nespravedlností a útlakem právě tak jako je mu odporná lež nebo slabost. Nejedná však násilně a neoplácí slo slo, protože ví, že zákon karmy vše vyrovnává a že tudíž musí uznat i slo, jako nutný výevik své disciplíny. Ale každý správný jogi ví také, že nejlepším prostředkem proti nespravedlnosti je šířit neúnavně myšlenky dobra

a pravdy, a dbáti, aby se alespon částečně
přede rostrhaly mraky nevědomosti, které té-
měř neproniknutelně obklopují zevní svět.

Zasvěcenec, který medituje v tichu své-
ho ústraní, aby prohloubil kontakt vědomí
lidského a vědomí božského, koná dílo dale-
ko důležitější, než kdyby se zúčastnil jakékož
liv aktivní činnosti. Usilovat a o nezávi-
slost na přírodě hmotné, psychické, vitální
i mentální, je zcela na místě, neboť jsou to
to právě nevědomé síly přírodní, od nichž
se máme osvobodit. Nezávislost od Boha,
v moder. době propagovaná, nemá však vůbec
smysl, neboť nejvyšším ideálem každého člo-
věka má být právě spojení s Bohem, jako
universální silou a mocí.

Jestliže slovíčko "svoboda" nadýmá naše
prsa a zrychluje tep lidského srdce, je to
proto, že jeho zvuk rozexvazuje lidské ni-
tro vyšším tónem, než jak má člověk rozumět.
Skutečná svoboda je svoboda vyššího Já,
oproštěného ode všech pout, kromě vlastní
sebekázně. Opravdu svobodným se může nazvat
člověk jen člověk, který nepíjí na ničem zev-

ním, který dovede jednat bez zaujetí osobního, s jasným pochopením, pod přímým vlivem Božím. není tudíž vůbec svobodný ten, kdo si osobuje právo vymáhat se podle svých osobních přání a kdo hovoří svým zájmem jakéhokoliv druhu.

S pocitem svobody je spjata ještě další nebezpečná možnost. Při procesu duchovního osvobodování přestává žák pozvolna uznávat pouta, která jej vážala na společenské konvence, na běžné formy dobra a zla, ba dokonce i na morální předpisy, které považuje za relativní. Uvědomuje si, že každá civilizace měla jiné zákonité normy, které zanikly, aby byly nahrazeny novými, třeba zcela opačnými. Žák však nesmí opustit předpisy stávajícího společen. řádu dříve, dokud nepajde svého vnitřního vůdce, bezpečný směr, který mu nahradí všechny zevní zákony a pravidla. Vnitřní disciplína je totiž daleko náročnější a vyžaduje mnohem více, nežli všechny společenské zákoníky. Je těžkým nejen omylem, ale proviněním, jestliže žák ve snaze osvobodit se od předmětů, zabředne do anarchie vášní, rozporů a bezusadlosti, nekontrolovaných ani morálkou, ani sebečasně.

Je to jakoby se ukryl za paraván a prováděl za ním to, co by se veřejně činit neodvážil. Tím háře pro něho, dennivá-li se býti povznesen nade vše, co ho nějak omezuje. Není to naprosto duchovní pokrok, ale hluboký vnitřní úpadek.

VI.

Zde by bylo na místě, abychom se stručně zmínili o úloze Mistra (gurua) v duchovním životě žákově. Lze ji rozlišit ve trojí působení: První úlohou učitele je, aby žákově dostal nebo písemně tlumočil celou nauku a své rady k ní. Druhým úkolem je, aby na žáka působil svým příkladem, neboť Mistr již uskutečnil své spojení s Bohem a jeho život není nic jiného, nežli projevy tohoto spojení. Třetí úloha Mistrova je tajné působení na žáka neviditelným vlivem, který nicméně žák pociťuje, neboť je pro něho hmatatelnou a konstantní skutečností.

Každý, kdo uznává vesmír jako postupně projevování se božských sil, musí připustit ~~trvalý vliv Božství na všechny tvory a formy života.~~ trvalý vliv Božství na všechny tvory a formy života. Nadpřirozené proniká ustavičně přírodou. Zdánlivý a strohý determinismus přírody předvádí lidem nadstavby pláni,

kteřé se vzájemně prolínají. Existuje determinismus fyzicko-chemický, vitální a mentální. To znamená přesně určené a nezměnitelné dispozice přírodního řádu, pro tu kterou úroveň. Jakmile se vědomí otevře silám úrovně vyšší, nadstaví se nad determinismus dosavadní nové, volnější hranice. V níže, v jaké se vědomí může otevřít supramentální silám, může být jakýkoliv z determinismus posunut až za hranice svého určení, což se prakticky rovná vyřazení jeho ze života jedince vůbec. V tom případě přestává být kosmická činnost Božství a jeho projevů záhadou nebo pověrou, a člověk může najednou pochopit, že guru je pro každého žáka jakýmsi prostředníkem, vyvoleným z milosti Boží, který pro každého žáka nalézá jeho individuální projev a uplatnění.

Bez opory ruky, která vede a napřimuje, bez vševedoucího řízení, které rozeznává a objasňuje, bez pomoci srdce, které utěšuje a podporuje, měl by žák jen nepatrnou naději, že překoná všechny strašné potíže úkolu, který si předsevzal. Těžko by se vyhnul nebezpečí a nástrahám, a sotva by se udržel na stezce úzké, jako ostří břitvy, jak ji nazývají posvátná Písma.

Působení Božské moci lze rovněž rozdělit na 3 etapy, které se vzájemně prolínají z nižší do vyšší úrovně. První etapa je, kde převládá osobní úsilí žákovy, jak bylo popsáno na předešlé straně. Všechny složky lidské bytosti se zdokonalují a pročišťují, aby mohly být odevzdány Božství, jako integrální oběť. Druhá etapa tvoří přechod od působení lidského k Božskému. Vyznačuje se um umocněným přílivem Božské Moci, která do žáka sestupuje tou měrou, jakou on se otevírá a podrobuje tomuto Božskému vlivu. Ve třetí etapě již neexistuje žádná osobní úsilí, ani přesně dodržívaná metoda dřívější. Obě je zastíněno spontánním rozvitím Božského Já v očištěné a zdokonalené lidské přirozenosti.

Bůh vloží svou zářící ruku na lidský nástroj, vyvolený k uskutečnění jeho Moci, Světla a Blahosti.

VII.

Takovouto nádhernou visí rozvinuje před naším zrakem Šrí Aurebindo

Jeho dílo představuje určitý světeý a filosofický názor, který sahá za člověka i vyšší a jeho osudem se přesně vymezené místo

vesmírového řádu. V důsledku toho může uspokojit nejhoroucnějšího idealistu, stejně jako respektuje nároky intelektuálního racionalisty. Obsahuje výklad věštiny symbolů a mýtů náboženských, které dosud zůstávaly temné a nepochopitelné. Dílo Šrí Aurbinda zahrnuje dále a vysvětluje též zkušenosti mystiků, jakož i celou okultní tradici, neboť vychází z nejstarších védických textů a sladí je s vynáležeností vědy. A konečně vysvětluje směřlivě všechny smatky současného lidstva i krizi lidství. Tak pravdivá a reálná syntéza nebyla dosud nikým dosažena!

Vývoody této studie shrnují pouze nejvýznamnější body díla Mistrova, avšak nevyčerpávají jeho obsah. V každém případě není jeho nauka pouhou metodou filosofickou, nýbrž používá filosofie k vypracování svobodného učení podle individuality žákovy. Posorný čtenář a obdiven sleduje důslednou logiku, podepřenou nevratnými důvody. Ale autor sám ustavičně zdůrazňuje, že největším důkazem pro každého je jeho vlastní zkušenost, dosažené osobním poznáním. Nikoli však zkušenost citová, nýbrž jógická zkušenost, při plném vědomí, které jedním je subjektivně i

objektivně směřovatné a přesvědčivé.

Někteří jedinci neradi připouštějí podobné zážitky, tvrdíce, že introspekce není spolehlivá metoda poznávací a je podobena vlastním iluzím, představám a omylům. Ale zkušenosti myslivé nejsou o nic přesvědčivější a bezpečnější. Naopak, techn. pokrok dokazuje, že kontrolní přístroje usvědčují myslivé vnímání z těžkých nedokonalostí. Vnitřní poznání má ve svém souhrnu mnohem větší cenu, než kterékoli jiné, neboť je přímé, bezprostřední, individuální i univerzální. I když je čístě subjektivní, nalézá jistě obdobu u každého, kdo dodržíže též pravidla nauky, čili poskytne důkazy reálné, racionální a uspokojivé.

Stejně jako není dílo Šrí Aureliánova metodou filozofickou, není ani doktrínou náboženskou, neboť neobsahuje žádná dogmata. Šrí Aurelián vysvětluje to, k čemu se deprasoval celoživotní zkušeností, a jeho rady jsou většinou odpovědi na otázky, jež mu byly předkládány. Ale navrhuje nikomu své názory. Jeho cílem je, dovésti žáka tak daleko, aby se naučil sám poznávat. Připravuje žáka pro jeho osobní zkušenost a vybízí ho k ní.

Neustává připomínat, že pokud jde o jogickou praxi, má i nejnapatnější cvičení

mnohem větší cenu, než spousta teorií. Intelektuální studium je prápravou, bez které se šák snadno může obejít, neboť hlavním cílem je, aby uklidnil svou zysl, která je sama otázka, příliš rozumuje a zne-
možňuje vnitřní přístup k vyššímu poznání.

Je docela dobře možné, počítati se studiem integrální jogy bez víry v Boha. Je dokonce možné i pochybovat o výsledcích a zkušenostech, pokud nebudou potvrzeny osvíceným intelektem, rozumem a zevním vědomím. Jediná podmínka je, aby srdce horoucně toužilo po poznání, a duše po opravdovějším, krásnějším a plnějším životě. A kromě toho také, aby šák byl ochotlán obětovat všechno, pro dosažení tohoto cíle.

Šrí Aurebindo nečinil si nikdy náreky na uznání, že přinesl světu něco nového. Jeho učení je tlumočeno jazykem naší doby a vyjadřuje věčné a neszňitelné pravdy způsobem, přijatelným dnešnímu chápání. Dávni osvícenci pouze tužili, co dnes je již jasně vyřčeno. Jasnovidní z nich předvídali září-eí předebras budoucnosti lidstva nové rasy, který tlumočili pousbuzující alegorií:

Vláda Boží na zemi
 bude jednou uskutečněna.
 Bude to druhý příchod Krista
 a slavný věk lidstva.
 Bude to Velké Dílo
 m y s t i c k ý c h
 a l e h y m i s t ů !

Šrí Aurobindo má zásluhu, že nám přiblížil
 svým dílem toto uskutečnění na dosah každé-
 ho, kdo má dosti dobré vůle a odvahy, aby
 následoval jeho příkladu.

Philippe B.Saint Hilaire
 Pondichery.

M A T K A (La Mère):

Čtvero sebekázní -- Čtvero osvobození.

Abychom mohli sledovat integrální výchovu, která vede k uskutečnění nadmyslna, je potřebí 4 sebekázní, jež mají za následek čtvero osvobození. Obvykle zaměňujeme sebekázně s uartvováním a mluvíme-li o sebekázní, máme na mysli disciplínu smrti, který se chce vyhaout těžkému úkolu, zduchovnění fyzického, vitálního a mentálního života. Považuje nějakou přirozenost za nepřeměnitelnou a bez milosti ji odhazuje jako zbytečnou a zotročující přítěs a překážku každého duchov. života a pokroku. Je to pro něho nadobrovolné zatížení, jež je třeba nésti tak dlouho, dokud je Podstata nebo Milost Boží neosvobodí smrtí.

Z jiného hlediska je však život na zemi polem pro duchovní pokrok, jehož člověk má využít, jak nejlépe dovede, aby co nejdříve dosáhl dokonalosti, čímž se končí Petta inkarnací.

Pro nás je problém zcela jiný. Pozemský život není ani průchod ani prostředek. Tím, že se přeměníme, stane se účelem a cílem uskutečnění. Mluvíme-li o sebekázní, máme to

není to proto, abychom tělo přezírali a od něho se odpoutali, ale z nutnosti kontroly a ovládnutí nižší přirozenosti. Protože sebekázeň tohoto druhu je daleko neškodnější nežli asketické sebetrýznění, připravuje čtvero sebekázní, kterých je třeba k integrální proměně, jedince k projevení nadmyselné pravdy. Můžeme říci, že málo sebekázní je tak přísných, jako jsou ony, jež vyžaduje fyzická kultura, o níž progluvíme na příslušném místě.

Než začneme popisovat 4 druhy pořadovaných sebekázní, je třeba objasnit otázku, která je pramenem různých nedorozumění a smetků v mysli většiny lidí. Je to provádění askese, která je považována za duchovní disciplínu. Spočívá v trýznění těla, jež je podle mínění asketických ječůnů nezbytné, aby se duch osvobodil.

Ve skutečnosti je takový názor znetvořování duchovní disciplíny a perverzní potřeba utrpení, jež liene u asketu k pozvolnému umocnění těla. Používání zatel, bičů, prken a křesby nebo kalicha anachoretů je ve skutečnosti více méně zastřeným sadismem, chorobná hledání nebo podvědomá potřeba prudce vzrušujících pocitů. Jsou to věci nízké, temné a nečisté, a velmi vzdálené od duchovního života, který je životem krásy, čistoty, harmonie, radosti, světla a zdraví.

Askese je výplod vitální a mentální hrubosti, která se vybíjí na vlastním těle, a každá hrubost je výrazem a důkazem nevědomosti. Nevědomé bytosti potřebují silné vjemy, jinak by nic necitily a hrubost, jako jedna z forem sadismu, přináší velmi silné zážitky. Přiznané příčina podobných praxí je naprosto vyhlazení každého zážitku, aby tělo nepřekáželo rozletu ducha. Můžeme však silně pochybovat o účinnosti takových prostředků. Abychom mohli zdárně pokračovat, nesmíme se obávat ani vyhýbat těžkostem. Neopak, použijeme-li každé příležitosti ke zdolání nějaké potíže, posilujeme nervy a zvyšujeme vůli.

Je daleko těžší žít v rovnováze tělesné i duševní, a zachovávat stejnou míru pro požadavky ducha i hmoty, nežli bojovat proti přirozenosti pomocí askese, s jejími rozkladnými výsledky. Je daleko těžší získávat z našeho fyzického bytí harmonický a trvale vzestupný vývoj v klidu a prostotě, nežli trýznit tělo až k sebezničení. Je mnohem těžší, vésti zdříenlivý život bez osob. požadavků a přání, než odpírat tělu to nejnmutnější, a honosit se touto nepřirozenou abstinencí. Je mnohem těžší předejít nebo přeroktí nemoc harmonickým životem vnitřním i zevním,

nežli ignorovat chorobu a nebránit jí v jejím zákeřném díle. A nejtěžší ze všeho je udržovat své tělo vědomí stále ve stavu bdělé a pozorně rozlišující kontroly a nedovolovat tělu, aby jednalo podle zevních impulsů. Vzhledem ke svému cíli musíme se odhodlat ke 4 sebekázním, jejichž výsledkem bude čtvere osvobození. Praxe sebekázní vytváří disciplíny, zvané Tapasy a je to:

Tapasy Lásky

Tapasy vědění

Tapasy moci

Tapasy krásy.

Všechny 4 disciplíny jsou stejně důležité a jejich provádění se řídí osobními dispozicemi láka. Neexistuje žádné absolutní pravidlo ani univerzální návod k práci.

Každý si musí najít a vypracovat svůj vlastní systém, podle svých individuálních schopností a potřeb. Uvádíme zde jen celkový přehled a vykládání ideálního postupu. Každý podle toho bude aplikovat na sebe, co bude moci a jak nejlépe bude umět.

Tapasy krásy povede nás od sebekázně fyzické existence ke svobodě v činnosti. Jeho základním pravidlem bude vytvoření krásného těla v jeho tvarech, harmonické ladnosti, peddajného a rychlého v pohybech, silného

v činnosti a ocelného v organické funkci a zdraví. Abychom dosáhli těchto výsledků, můžeme používat návyků jako pomocníků v materiální organizaci, neboť funkce těla je lehčí v rámci obvyklé rutiny. Přitom musíme dát pozor, abychom se nestali otroky svých zvyků, jakkoli dobré by se zdály. Musíme si udržovat co největší pružnost, abychom kdykoli mohli cokoli změnit podle potřeby.

Musíme vypěstovat ocelové nervy v silných a pružných svalcích, které snesou jakékoliv napětí. Ale současně nesmíme hazardovat ani silou ani energií a vyhnout se každé námaze, která není nutná. Energie, která přídí růst a pokrok, kategoricky zapovídá vše, co vyvolává vyčerpávající únavu ať tělesnou nebo duševní. Střídmost ve všem je základní pravidlo. Fyzická kultura, aby vytvořila tělo, schopné sloužit jako nástroj vyššího vědomí, vylučuje velmi ukázněné zvyky. Především je to přemost v rozdělení času, ve spánku, v jídle, při práci i při systickém cvičení.

Musíme si vážit potřeb svého těla, a podle toho vypracovat generální program, který nutno dodržet v celku i v jednotlivostech bez ohledu na náladovost nebo ochablost.

Není přípustno povolit ani v maličkostech, kterým povolujeme "jen jednou", ale toto "jen jednou" se opakuje stále častěji, což svědčí o oslabení vůle, která se pak nemůže ubránit zálučným slabostem, jež nás odvádějí od vytčeného cíle. Nesmíme si dovolit žádnou libůstku ani slabost: žádné noční vycházky, z nichž se vracíme znamenní nervově, žádné labuřnictví, jež porušuje normální funkci žaludku, žádné dráždění mayalovými rozkošemi, které plýtvají silami, nutnými k udržování zdraví. Musíme se podrobit sebekázní soudného a stejnoměrného života, kde péče o hmotnou stránku je soustředěna na stavbu těla, přibližujícího se co nejvíce ideálu dokonalosti.

Zakážeme si každé vybočení ze zavedeného pořádku a zbavíme se postupně všeho, co by nás zotročovalo: tabák, alkohol, silná káva, čaj a jiná narkotika. Zvláštní zájem o jídlo, pití a s tím související politky, musí být nahrazen přímo vědeckou sebekázní, jak tělo v jeho požadavcích uspokojit, aniž by se mu dělaly ústupky a privilegia.

Se sebekázní výživy souvisí sebekázeň spánku. To znamená umět spát. Ani málo, ani mnoho. Kvalita spánku je důležitější nežli jeho nadbytek. Lehká strava umožňuje vydat-

ný spánek, ale s plným žaludkem se nespí dobře. Proto je třeba jísti nejzřejmě 2 hodiny před spaním a na noc vypít šálek mléka nebo ovocné šťávy. Rovněž animovaná nálada ani rapínavá četba není vhodným předchůdcem spánku a je potřeba nějakou chvíli nechat mozek "vyvětrat". Nejdůležitější je, před usnutím uklidnit mysl, stlumit city, nechat odeznít rozechvívající přání a starosti, aby mozek nepokračoval ve své funkci, zatímco ostatní orgány budou odpočívat. Ti, kdo cvičí meditaci, učiní dobře, soustředí-li se krátce před usnutím na nějakou vznešenou myšlenku, v touze po vědění vyšším a širším. Jejich spánek z toho vytěží značnou posilu, kterou jim předá ráno po probuzení.

Po noci klidného a osvěžujícího odpočinku přijde na řadu sebekázeň dne, organizovaného s moudrostí a účelností, vzhledem k nutné práci, která nemá časově brzdit nutné cvičení. Co se týče cviků, každý si vybere takové, jež tělu nejlépe vyhoví. Nebudeme dělat střídavě to nebo ono jen proto, že se to zdá snadnější a zábavnější. Má-li být tělo zlepšováno, je to problém, který vyžaduje velkou trpělivost, vytrvalost a

a pilnost. Život atleta není zábavný ani rozptýlující. Naopak, je to život metodického úsilí a ukázněných návyků, nenechávající místa pro sbytěčnou fantazii, jež by mohla ohrozit výsledky, jichž chceme docílit.

V práci je rovněž třeba udržovat sebekázeň. Znamená to, že nebudeme dávat přednost zaměstnání přijímanému, aniž budeme odmítet práci, která nás nebaví. Pro toho, kdo se chce zdokonalit, není velkých nebo malých prací, ani prací důležitých nebo bezvýznamných. Všechny jsou nutné pro toho, kdo chce postupovat ve svém vývoji a stát se pánem sama sebe. Říká se, že člověk koná dobře to, co dělá se zájmem. Ale daleko významnější je naučit se dělat se zájmem vše, co je potřebí, aby bylo uděláno v zevním životě, protože pak konáme se stejným zájmem vše, co je potřebí udělat pro život vnitřní. Tajemství této schopnosti tkví v chuti po sebezdokonalení. Čím větší snaha po pravdě a poznání, tím rychleji se dostavují výsledky.

Cokoliv děláme, musíme dělat nejen co nejlépe, ale musíme se snažit dělat to čím dále tím lépe, a neustálou snahou po sebezdokonalování. Tím se i nejuvednější práce stává zajímavou stejně, jako práce intelek-

tuální. Pole pokroku je nedozírné a zahrnuje v sobě i nejmenší zvláštnosti. To nás pak automaticky vede k osvobození v činnosti, která musí být zbavena všech konvencí společenských, stejně jako všech předpojatostí morálních. Ale to není proto, abychom vedli život, zbavený všech pravidel a pořádku. Naopak: řád, kterému se podvolujeme, je mnohem přísnější nežli pravidla společnosti. Vyžaduje impreterito pravdivost a nelze jej tolerovat přetvářkou. V rámci tohoto řádu musí být každá fyzická činnost organizována s ohledem na růst rovnováhy, síly a krásy těla. V této souvislosti je třeba se zmínit také o životě pohlavním, který byl v dávnych školách zasvěcovacích naprosto zakázán všem aspirantům smrtelnosti. Každý pohlavní akt je totiž provázen kratším nebo delším vypnutím ve chvílích, kdy rozkoš smyslová vrcholí. Tím se otevírají dveře nebezpečným vlivům, které mohou vzniknout do nechráněné aury člověka. Chceme-li se připravit pro život mayský, nemáme nikdy dovolit svému vědomí, aby sklouzlo do uvolnění nebo tranzu, ať už u příležitostné rozkoše, odpočinku nebo relaxace.

Uvolnění se musí dít ve světle a síle, a nikoliv v temnotě a slabosti smyslového

ozámení. Pro všechny, kteří aspirují pro pokrok, je zdříenlivost pravidlem. Ale hlavně pro ty, kteří se chtějí připravovat na nadmyselný projev supramentalizace, musí být zdříenlivost nahrazena totální zdříenlivostí, které nadocílíme ani odpíráním, ani potlačováním, nýbrž učitým vnitřním alchymickým procesem. Je to přeměna vnitřní sekrece, jinak používané k účelům plození, v energii vyšší a čistší, které jsou po této transmutaci hlavními zdroji tvůrčích a jógiických sil. Aby bylo dosaženo tohoto stavu, je třeba vymýt z mysli každý impuls, týkající se pohlavního styku. Mentální ani vitální vědomí se musí zabývat touhami a přáními po pohlavním ukojení. Takto se z nitra buduje radikální a trvalá změna ve sféře fyzické a její následky jsou pro zvědavějšího jedince nedozírné a nepředstavitelné. Je třeba se rozhodnouti, chcete-li své tělo propůjčovat přírodě, která je udržovatelkou rodu, nebo chcete-li toto tělo připravovat k duchovnímu vzestupu, za účelem vytvoření nové lidské rasy. Protože oběma páním současně nelze sloužit, musíme se každým okamžikem znovu rozhodovat, chceme-li zůstat na dosavadním stupni lidstva, či chceme-li náležet k nadlidstvu budoucnosti.

Musíme se zřídí přizpůsobování se životu,

Jaký je, my máme-li s úspěchem se připravovat k životu, jaký bude a být jeho statečným průkopníkem. Musíme se odříkat pochybných požitků, máme-li se otevřít radosti v její dokonalé kráse a harmonii. Tím se dostáváme k sebezánni vitální, čili sebezánni moci, neboť vitální bytost je sídlem moci a realizujícího nadšení. Ve vitální oblasti se mění myšlenka ve vůli a stává se dynamickou aktivitou. Ovšem, bytost vitální je také sídlištěm přání a vášní, prudkých impulsů a nesmělé prudkých reakcí, vzpruhy a deprese. Obvyklým a účinným lékem je nechat ji hladovat, odejmout jí všechny pocity, jimiž se vyživuje. Jejich nedostatkem slabne, vysílí se a zneškodní.

Vitální bytost má 3 formy prožitků: To, co je pro ni nej přístupnější, jsou fyzické vjemy, přicházející zdola, prostřednictvím smyslů. Dalším zdrojem jsou její vlastní schopnosti, pokud je v kontaktu s vitální silou univerzální a dovede ji absorbovat. Třetí pramen se jí otevírá jen ve chvílích velké inspirace, která přichází zdůry jako projev a odpověď na spontánní otevření se duchovní milosti.

Pro většinu lidí jsou právě dvě oblasti pramenem střídavých radostí a bolesti,

kdežto oblast třetí je těžko dosažitelná. Tapaaya musí spočívat v kontrole a ovládnutí všeho, co vitální oblast vyživuje a používání všech pocitů kladných i záporných s moudrostí a rozlišováním k dosažení vyšších možností 3. sféry. Pocity jsou znamenitým východním prostředkem, ale aby sloužily svému účelu, nesmí být používány k sebeukájení v jakémkoli směru.

Smysly musí být uschopněny snášet vše bez odporu a hněvu. Ale nejento, musí se naučit rozlišovat kvalitu, původ a vliv různých vitálních run vibrací, abychoa viděli, zda jsou příznivé, neprosperné nebo škodlivé. Očištěných a zjakostrněných smyslů bude pak možno používat ke studiu univerzálních světů vitálních, do nichž bude možno proniknouti.

Takto zaujmou správné místo ve velkém úsilí po integrální přeměně lidské bytosti. Tím, že se očišťujeme, posílíme a oavítíme vitální oblast, poskytujeme vydatnou službu pokroku nejen vlastnímu, ale i ostatních, stejně smýšlejících jedinců.

Zpíkat se pocitů je tedy stejně nebezpečné, jako omezovat tělu potřebu. Jako je jí výběr musí být volen moudře, vzhledem k růstu a zdraví tělesnému, tak i výběr pocitů a jejich kontrola musí být udržována

sebekázní přímo vědeckou, abychom i tento dynamický nástroj učinili služebníkem a spolupracovníkem vnitřního vývoje. Tím, že vychovááme vitální bytost, zbavujeme ji prudkosti, hrubosti, náladovosti, což jsou znaky nevědomosti a nevkusu, a činíme ji jemnější a citlivější. Kultivované a osvědčené vitální tělo se stane buhulibě a bude se dívat se zadostiučiněním na svou dřívější nevychovanost. Bude-li tato výchova pokračovat dosti dlouho s vytrvalou upřímností, přijde chvíle, kdy se dostaví supramentální plnost, a vitalita, přesvědčena o velikosti a kráse cíle, vzdá se nadobro svých malicherných přání po uspokojení svých smyslů, aby nabyla šťastenství na božské radosti.

II.

Mluvíme-li o sebekázní mentální, nejsou tím míněny meditace, vedoucí ke kontrole myšlenky a korunované vnitřním klidem. Toto odvětví jogické disciplíny je příliš dobře známo, než aby bylo třeba se o něm šířit. Ale je jiný způsob mentální sebekázně, která je zpravidla přezírána, a to je kontrola s l o v a ! Jsou dva extrémy: absolutní žvanění a bezusudné žvanění, a mezi nimi je nekonečná řada stupňů mentální sebekázně. Rozhodně je bdělost a kontrola řeči daleko

nesnadnější nežli naprosto mlčení.

Člověk je jediný živočich na zemi, který se naučil používat artikulovaných zvuků. Je na své umění velice pyšný a používá svou schopnost bez míry a bez rozlišování. Svět je ohlušen rázusem jeho slov a na rozdíl od harmonického klidu stává se protikladem tiché říše rostlinné.

Je ostatně dokázaným faktem, že čím nižší mentalita, tím větší je potřeba slov. Primitivní lidé nedovedou jinak myslet, než když mluví. Často slyšíme jejich puň polohlasité brebentění. Je to pro ně jediný prostředek, jak sledovat myšlenku, která se v nich jinak neformuje, než myslit nahlas. Je také mnoho lidí polovzdělanych, jejichž mentální síla je tak chabá, že nevědí co říci, až když to vysloví. To činí jejich hovor nekonečný a nudný, a pro posluchače unavující. Jiní si musí předem připravovat svou řeč a nejsou schopni, mluvit bez přípravy. V rozpacích umlkají, jakmile je přípravné téma vyčerpáno. Pak jsou ještě rození řečníci, mistři slova, kteří nacházejí spontánně přesný výraz pro to, co chtějí vyjádřit, a dovedou to říci jasně, stručně a srozumitelně. Ale to vše je nutno z hlediska mentální sebezákladně zařadit do kategorie anochaluvnosti,

do níž patří všechna slova, pokud nejsou nezbytná. Máni snadné to rozsekat, a proto si slova rozdělíme do různých skupin.

Především máme v oblasti fyzické slova, mluvnická z důvodů materiálních. Těch je vlastně v obyčejném životě nejvíce a jsou nejčastěji používána. Neustálé bručení slov se stálo nepostradatelným doprovodem každodenních povinností. A přece: naučíte-li se omezit tento hluk na minimum, vidíte, že mnohé věci se udělají lépe a rychleji v tichu, a to napomáhá udržet vnitřní klid a soustředění.

Nežijete-li o samotě, naučte se hospodářiti každým slovem a mluvte jen, co je nutně potřeba. Postupem času vyvine se mezi vámi a okolím, v něm žijete, harmonický vztah chápání beze slov, a tím přispějete nejen k udržení vnitřního míru v sobě, ale navedíte tento blahoděrný stav i pro ostatní. Že za takových okolností se daří vnitřnímu vývoji, je samozřejmé. Při společném životě přibývají ke sloům, týkajícím se běžných záležitostí, ještě výrazy citů, dojmů a vyjadřování nálad. Zde je navyklá málomluvnost vzácnou pomocí, neboť vám poskytuje dosti času, abyste si rozmysleli, zda a jak máte na dané náležitosti reagovat. Jak mnohým nedorozuměním může být takto zabráněno !

Jak mnohokrát lze se vyvarovat psychologických katastrof, které obvykle bývají jen výsledkem zbytečných řečí!

V každém případě je správné kontrolovat každé slovo, než je vyslovíme, a v žádném případě se nesmíme dát strhnout pocitem hněvu, prudkého vzplanutí nebo odvety. Ne-
ní to jen vyvolaná hádka, která je zlá ve svých důsledcích. Mnohem horší je fakt, že svá ústa propůjčíme k vržení záporných vibrací do vesmíru, a nic není tak nakažlivé, jako vibrace zvuku, dáme-li jim možnost, aby se projevíly a žily v nás i v ostatních. Jako zbytečné žvanění nutno klasifikovat také vše, co říkáme o druhých, s výjimkou, jsme-li za někoho odpovědní jako učitelé, opatrovníci nebo představení. Jinak vše, co druzí dělají nebo nedělají, říkají nebo neříkají, nesmí nás ponoukat k žádné kritice, zvláště ne záporné. Je možné, že při svém zaměstnání jste povinni podávat hlášení, týkající se práce v podniku nebo na pracovišti. V tom případě vaše údaje musí být omezeny jen na ~~týk~~ky, nikoli však zasahovat do osob. záležitostí spolupracovníků nebo podřízených. Musí to být referát naprosto objektivní, bez osobních zájmů, bez sympatie nebo antipatie, bez nároku uplatňovat vlastní přednosti.

Čím méně mluvíme o druhých, i když je chceme chválit, tím lépe. Jsem-li si vědomi, co námahy vyžaduje, chceme-li se vyznat v sobě samých, jak bychom se mohli ještě starat o to, co se děje v duši ostatních lidí. Zřejmě bychom se měli vystríhat předčasných závěrů, které vyplývají většinou z jednostranného hlediska. Ke všemu tomu bychom měli zaujmout stanovisko: "To se mne netýká", a řídit se podle toho, s výjimkou, že můžeme někomu prokázat službu nebo pomoc, a i to se může obejít bez přílišného řečnění.

Každá myšlenka, vyjádřená určitým tónem hlasu, má takovou vibrační sílu zvuku, že přivede i nejmateriálnější substancí v kontakt s touto zvukovou vibrací, a tím vyvolá realizaci vyslovené myšlenky. Proto nemáme nikdy sáperně mluvit o lidech ani věcech, které ve světě, podle našeho mínění dějí nesprávně. Tím, že o nich mluvíme jako o překáčkách duchovního pokroku, posíláme těchto nepřátelů. Toto je generální pravidlo absolutního zákona, které by nikdy nemělo být vědomě překročeno. Ale má jedinou výjimku: Žádná záporná kritika nemá být pronesena, nemáme-li zároveň vědomou moc a aktivní schopnost vůle, kritizovanou chybu napravit, nebo začít běh kri-

tizovaných věcí. Tato vědomá síla a účinná vůle mají moc ovlivňovat kladně mentalitu těch, kde zavinují nežádoucí dění, vlévat do ní možnost nápravy a nakonec ji přeměnit tak, že nebude již schopna škodlivých vibrací, které se projevují ve formě utrpení na fyzické pláni. Takových zásahů se mohou odvážit pouze ti, kdo se pohybují v gnostických duchovních oblastech, obdařeni mocí pravdy a omilostnění světlem ducha. Tito dělníci Boží, svobodní a bez připoutanosti, zlomili v sobě oковы ego, překročili hranice lidství a jsou již jen poslušnými a pokornými nástroji supramentální Božské činnosti na zemi.

Jsou také slova, je vyjadřující myšlenky, plány, návrhy, mínění a výsledky úvah a studií. Zde se nacházíme v oblasti intelektu a mohli bychom se domnívat, že v této oblasti jsou lidé rozumnější a vyrovnanější, a že zde práce sebekrásně již není tak naléhavá. Ale není tomu tak. Právě v tomto světě idejí, bádání a vědění, zapadl člověk do myšlenkového otroctví, konzervatismu, sektářství a nemáštenlivosti k mínění druhého. Také zde a zvláště v ohoru vědy, bude třeba velmi úsilovně dbát mentální sebekrásně, která toleruje hledisko druhého a zpíká se kontraversí a diskuzí, většinou

prudkých a s vřady sbytečných. Fanatismus a sektářství vyvěrají z jednostrannosti a vyníží, jakmile si lidé uvědomí, že není ideje, v níž by nebyla nějakým způsobem zastoupena nějaká pravda univerzálního hlediska, třeba jen jediným zábleskem. Souhrn těchto nespočetných záblesků dává tušit velikost a nezměnnost V ě š n é P r a v - d y , k jejímuž pochopení si lidstvo razí cestu bolestí a záporů.

Každá myšlenka obsahuje část pravdy, nebo alespoň pohled na pravdu a není myšlenky, která by sama v sobě nebyla úplně pravdivá. Tento pojem relativity věcí je velikou pomocí, abychom si zachovali rovnováhu a klidné rozhodování o věcech denního života. Nemí nic, co by bylo naprosto špatné. Jsou jen věci, které nejsou na svém místě. Dejte každé věci její správné místo a vytvoříte harmonický svět.

Vzhledem k činnosti je myšlenka a její hodnota ve funkci výkonné moci. Tato moc je velmi rozmanitá, podle jednotlivců, jichž se týká. U někoho má velkou sílu dynamickou, u jiného vůbec zpásobí. Ale její síla u sama o sobě je nakažlivá. Některé myšlenky jsou schopné přetvořit svět. Jsou to ony, jež musí být formulo-

vány slovy. Taková slova jsou nezbytná a musí být vyslovována znova a znova. Jsou to hlavní hvězdy duchovního vesmíru a je jejich úkolem je dovésti lidstvo k nejvyšší realizaci.

Konečně máme slova, jimiž učíme nebo jsme učeni. Tato slova provázejí člověka od jeslí až k univerzitním katedrám a patří mezi ně i všechny výtvořky umělecké a literární, poučné, výchovné i zábavné. V této oblasti vše závisí na kvalitě výtvořky i jeho tlumočnicka. Výchovná činnost je toho času ve značné oblibě a i vědecká činnost je zaměřena podobným směrem. Ale i zde je nutná sebekázeň pro krásu a harmonii.

Při výchově dětí bývá obvykle dovoleno použití snadnějších a zábavnějších metod, aby přílišnými nároky nebyly přetěžovány. Ale i dospělí žádají si různých v sebekázni, jež mají však v zájmu rozbušení nežádoucích vlastností. Oddělují dobu práce a dobu, kdy se mohou zabývat jakýmkoliv líbátkami, v domnění, že když vykonali předepsané cvičení a meditace, mohou zbytek času žít jako každý jiný člověk. V tom je veliký omyl, neboť cvičení a meditace samy o sobě neočišťují nižší lidskou přirozenost, která v takovém případě zůstává hrubá, pudobá a vulgární. Můžeme se ocvěřit, aniž bychom museli holdovat nešťastným záležitostem,

můžeme si odpočinout a vypnout myšlenkové napětí, aniž by se uvolnilo to, co je v podvědomí nečisté. Nepouštíme-li se zřetelně svůj cíl ani ve chvílích odpočinku, stává se sebekontrola naší stálou potřebou, jejíž působením se uvolnění automaticky přemění ve vnitřní ticho, odpočinek se kontemplací a osvětení přejde do stavu vnitřního blaženství a míru.

Potřeba zemního rozptýlení není zprůstě tak nutná, jak si mnozí lidé domlouvali, a nemá být považována za přirozenou a nevyhnutelnou. Je to vždy projev slabosti a nedostatek intenzity v aspiraci, nebo statek trpělivosti a nestálost vůle. Keusnávejte se tyto pocity a brzy uvidíte, že nejsou nejen nutné, ale že se vám znechutí jako povrchní a nepříjemná přítě. Tím postbude značná část společenské rekreace svého ponikujícího charakteru a její přebujelost se usměrní, nebude-li podporována, ale brzděna.

Dalším důležitým bodem, kdy velmi záleží na ukáznění řeči, je diskuse a konverzace. Nelze předpokládat, že hodnote rozhovory závisí na jakosti volených slov. Můžeme se např. bavit nekonečně dlouho o duchovních věcech a bude to zcela jalové a bezvýznamné. Takové hovory jsou velmi nebezpečné. Jsou jimi

zatížení hlavně začátečníci, kteří horlivě propagují ten drobet vědění, jehož se jim dostalo. Leč během svého postupu na cestě vidí stále víc a více, že je toho ještě velmi a velmi mnoho, co neví, a že než budou moci poučovat druhé, musí nejprve důkladně poučit samy sebe. Teprve když se člověk stane moudrým, pozná, že je potřeba mnoha hodin tiché koncentrace, aby pak mohl hovořit několik minut slovy svého poznání. Pravidlem je: Jakmile jde o vnitřní život a duchov. vývoj, musí být každé slovo podrobeno se nejpečlivějšímu dozoru a nesmí být řečeno nic více, než co je naprosto nezbytné.

Je známý fakt, že nemáme nikdy mluvit o svých duchovních zážitcích a zkušenostech, nechceme-li aby jógické síle, aštrašodná cvičení, vyvanula a pokrok se zastavil. Jediná výjimka je náš učitel (guru), jenž se můžeme svěřit, neboť jeho znalosti mohou značně napídit výsledky našeho smílení. Ale i pro něho platí závazek mlčení, takže on sám o svých zkušenostech také nemůže hovořit, nemá-li jej rovněž postihnout zastavení dalšího postupu, byť se i pohyboval naplání nahmotné. Uzná-li se vhodné vyvětlit svým žákům něco ze svých zkušeností, nesmí do jeho té ličení zasahovat

ani chloubu ani osobní ješitnost, a lást jej nemá obětávat gloriolou pochlebenství.

Pokud se týče lásky, řekla bych mu:
V každém případě sůstaň věrně svému guru-ovi, ať je jakýkoliv. Povede tě tak dlouho, jak daleko budeš ochopen jít. A máš-li samo Božství jako vůdce, pak není hranic ve tvé realizaci. Ale i Božství, když se vtělí na zemi, podléhá pravidlům jejího vývoje. Mástrojem jeho projevu je fyzické tělo, které musí být v neustálém růstu, a je spojeno s obecnými zákony posem. pokroku. Vše na zemi je v neustálém pokroku, a co nepokračuje kupředu, jde nenávratně zpět. A tak ani vtělený Bůh nebude moci býti dokonalý na tomto světě, leč až tehdy, až lidé budou schopni pochopit a přijmout dokonalost. To bude tenkrát, až to, co děláme nyní s povinností, budeme dělat s lásky k božství. Pokrok bude pevně spojen s přilnutím celé bytosti k Božství, zatímco dnes je tu boj s náma a odporujícími egem.

Chcete-li, aby vaše řeč vyjadřovala pravdu a tím dosáhla moci slova, nemyslete předem na to, co chcete říci, nenužrujte nad tím, co by bylo dobré a co by bylo špatné říci, a nepočítejte, jaký to bude mítí výsledek. Zůstaňte mentálně tiší, v postojí

očekávání a odevzdávání se Pravdě, Moudrosti a Věšedomi. Bude-li vaše snaha upřímná, není-li jen zástěrkou pro vaše osobní ambice, je-li touha po poznání čistá a integrální, pak budete mluvit s hloubi svého nitra, jasně, přesně a neomylně.

III.

Ze všeho nejtěžší je sebekázeň citů a vzrušení, tapasy lásky. Skutečně také, v domně cíť má člověk dým něčeho nevyhnutelného a neodvolatelného, neúprosné osudovosti, jeť vládne a které se nelze vyhnouti. Zejména láska, vlastně to, co lidé tímto jménem myslí, je považována za neomezenou vládkyni, které se vás zamoří podle své libovůle a již se musíte podrobit, ať se chcete či nechcete. Ve jménu lásky byly páčeny nejhorší zločiny a byla prováděna největší bláznovství.

Ve snaze uměřit tuto sílu lásky, vymysleli lidé celou řadu mravních a společenských pravidel, jimiž měla být spoutána. Ještě tato opatření se dokonale minula síle a veškerá omezení jen znásobují její sílu a výbušnost. Nejsou to zařízení, jež mohou působit na pohyby lásky. Jedině moc, větší lásky, vyšší a pravdivější, může zvládnout nad neovládatelnými vášněmi citu.

Jedině láska může zvládnout lásku tím, že ji osvítlí, promění, oslaví a posvětlí. Právě zde, více než kde jinde závisí odpověď na v potlačení nebo odstranění citu, ale v subtilní proměně nižšího ve vyšší, v transmuci v mystické alchymii. Neboť že všech vládnoucích sil ve vesmíru je láska nejmnějším a nejméně ovladatelná. Bez ní by svět zanikl v nevědomosti a chaosu.

Podstatou a tvůrcem vesmíru je Vědomí -- ale láska je jeho Spasitelem. Tuto lásku lze pochopit jedinou vnitřní zkušeností. Všechny jiné pokusy vyjádřit tuto zkušenost jsou jen mentální převleky, kterými ji marně odívají či zahalují filosofové, okultisté, mystikové a duchovní teoretici všech dob.

Nechej se k nim připojit, neboť nemohu tvrdit, že bych dokázal více než oni. Chtěla bych jen to co nejjednoduššími slovy říci to, co bylo dosud krásně abstraktně a s úmyslnými komplikacemi. Má slova nemají jiný cíl, než vésti k prožití vědomé zkušenosti způsobem tak jednoduchým, aby to dokázalo i dítě.

Láska ve své podstatě je radost z vlastního bytí, a nalézá svůj konečný výraz ve splynutí s Jednotou. Mezi těmito dvěma body - počátečním a konečným - existují všechny

ny fáze jejích univerzálních projevů. Všechny mají stejný znak: dvoupólovost, vyjadřovanou přítažlivostí na jedné straně a smahou se rozdívat na straně druhé. A všechny jsou vedeny stejným úsilím po spojení obou pólů.

Žádná pohnutka nemohla lépe a dokonaleji postavit most nad propastí, která vznikla, když vědomí se individualizovalo, oddělilo se od svého univerzálního zdroje a stalo se nevědomím v lidské bytosti. Jeden pol lásky zůstává v univerzálním Vědomí, druhý je zaklet v lidském nevědomí tak dlouho, dokud člověk neprocitne k vědomí. Dokonalé toto spojení je úkolem Spasitele.

Zatím je Spasitel - Lásky - zastřena hlubokým stínem lidské nevědomosti, v zajetí smutených a bloudících impulsů fyzické i vitální přirozenosti. Jen v ojedinělých případech se člověk zamyslí nad elánem, zcela patrným v říši rostlinné, který nutí stromy i nepatrnou travičku růst, aby měly více světla, více vzduchu, více prostoru. Kochá se krásou a vůní květin, ale zřídka kdy objeví se tím utajenou sílu lásky. V říši živočišné je tato síla již

zřejmější, a vreholí v mateřském pudu samice pro mláďata, pro jejichž záchranu riskuje i život.

Celá příroda žije ve znamení tvůrčích sil lásky, jež procházejí všemi stupni degradace a ponížení, aby se zvolna, ale nezadržitelně předíraly ze svým původním určením: Jednotou a univerzálním vědomím. Člověk sám je nejmarkantnějším důkazem tohoto vývojového postupu, kdy od rodin, kmenů, kast a tříd přechází k větším náboženským celkům, národním pospolitostem, stát. a rasovým útvarům, až posléze dýde k opravdové a všestranné lidské jednotě na pláni fyzické.

Že všemu tomu předchází jednotu duchovní, byť dosud ve stavu latentním, to většina lidí neví, a že bude muset nastat duchovní jednotu v ě d e m á , to většinu lidí nezajímá. Pro nemysliví dav je život souhrn náhod a událostí, a niaž někteří jsou spokojeni, jiní ne. Mezi spokojenými je určitá kategorie lidí, kteří jsou spjati s přírodou. Jsou to optimisté, pro něž jsou dny i barvy jasnější, protože jsou i stíny, radosti intenzivnější, protože existuje bolest a nemoc propůjčuje cemu sdraví, a dokonce těší se i ze svých odpůřců, protože tím lépe mohou ocenit hodnotu svých přátel.

Celkem vzato, přijímají lidé život ta-

kový, jaký jest, a nestarají se o to, zda má nějaký hlubší smysl a cíl. Tím méně se starají o pokrok, a výjimkou vynálezeností a výhod materiálních.

Ať vás ani nenapadne, chtít takové lidi poučovat nebo probouzet k duchovnímu vědomí. To by byla vážná chyba. Kdyby vás naneštěstí poslechli, střežili by svou dosavadní rovnováhu, aniž by v ní našli jinou. Nejsou připraveni k vnitřnímu životu a musí zůstat věrni přírodě, dokud nepřijde jejich čas, kdy příroda sama se postará o jejich probuzení.

Ti, kteří se již probudili, a dosavadním stavem spokojeni nejsou a býti nemohou, neboť tuší vyšší smysl, vyšší sílu, vyšší cíle a vyšší plán a namáhají se seč jsou, aby našli cestu k těmto vyšším hodnotám. To jsou oni elitní jedinci, kteří svým mocným úsilím a touhou po poznání navazují trvalý kontakt s Božstvím, jehož spásitelská síla - láska - je neodvratně přitahuje. Jsou to ti, kteří vědomě přetrhávají všechna lidská pouta a stávají se hlasateli a průkopníky nové lidské rasy, která skutečné spojení v Božství a lidství, a supranaturální projev univerzální lásky na zemi.

Pro toho, kdo poznal lásku Božskou, jsou všechny ostatní formy lásky nedostačující,

malicherné, prázdné a nepřijatelné. Říká se, že se podobáme tomu, co milujeme. Chcete-li se tedy podobat Božství, nemilujte nás, než Božství. Kdo prožil výměnu lásky s Božstvím, nenalezne již v ničem jiném uspokojení. A kdyby podmínkou tohoto spojení byla kázeň sebetvrdší, boj s překážkami co nejtěžší, cesta k cíli namáhavá a jakkoli dlouhá, to vše je ještě málo za dosažení skutečnosti, která předstihuje všechny naše naděje. Tak podivuhodný je onen stav splnutí, který můžeme uskutečnit sami. A jen tak možno přeměnit svět a vytvořit univerzální chrám Boží přítomnosti.

Fak také opravdová, čistá Boží láska bude moci vstoupit do těla, jež pro ni nebude ani peněním, ani otroctvím. Bůh je připraven milostnat člověka a čeká jen, až bude člověk připraven jeho milost přijmouti.

Moder. lidstvo je na hranicích svých techn. možností a zápasu o moc. Vidí, že touto cestou dále jíti nelze. Váhá a čeká. Tuší, že kdesi na dosah je záchrana. Jednoho dne se odvrátí čelem vzad ode všeho, co je dosud ašle a zavádělo na scesti, pod heslem kultury a pokroku. Na tento okamžik čeká Božská láska, aby vstoupila do otevře-

ných srdcí a osvobodila svět od žalu, bolesti, nenávisti a nevědomosti. Aby sjednotila oba rozdělené póly, počáteční a konečný, ve srovnanou, věčnou Jednotu.

Proto žádná snaha není dosti těžká, žádná kázeň dosti přísná, aby osvětlila, zdokonalila, očistila a přetvořila naši nižší přirozenost, tj. hmotu, aby nebránila a nezakrývala Božství, aby se v ní mohlo projevovat. Ve hmotě takto integrálně proměněné bude se moci uskutečnit Božská láska, která svou milostí promění celý svět v blažený, nekonečný ráj.

Taková je perspektiva budoucnosti lidstva, kterou nutno uskutečnit. Jak brzy to bude, závisí na tom, kolik bude těch, kdo budou ochotni a schopni nastoupit cestu.

Když jsme se rozhodli vyhradit všechnu lásku pro styk s Božstvím, musíme ji ve styku s lidmi něčím nahradit. Bude to především dobrá vůle, trvalá vlídnost, neobečkanost ve službě, nečekající odměnu ani uznání. Ať je způsob, jak s vámi lidé zacházejí, jakkoli nesprávný, nedovolte žádnému zápornému citu, aby se vás zmocnil. Nepřipusťte ani jedinou myšlenku zloby, křivdy nebo odvety. Přenechte Božství, aby

ve vás, za vás a skrze vás projevilo svou vůli, a ponechte mu na vůli, chce-li vás bránit proti svůli, nebo zda dopouští protivnosti, aby vás očistilo a připravilo jako nástroj, dokonale poslušný svého tvůrce.

Jedině v Božství očekávejte radost i pomoc. Jedině v Božství hledejte a naleznete odpovědi na všechny otázky a rozřešení všech problémů. Dokážete-li to bez výhrad a bez pochybování, postará se o vás božství v každém okamžiku života.

Shrneme-li celkový vzhled sebekázně citové, znamená to odpuštění se ode všech vztahů, ať je to pouto rodinné, přátelské, vlastenecké nebo jakékoliv jiné, a soustředění se na připojení se k Božství. Tato koncentrace dojde svého vyvrcholení ve spojení a ztotožnění, jehož výsledkem bude supramentální působení na zemi.

Tím je vyčerpáno téma sebekázně, jejíž výsledkem je čtvero osvobození. Osvobození citové přináší dlehu od bolesti všeho druhu, fyzických i duševních. Osvobození mentální otevírá mysl světlu poznání, neudrosti a s tím související tvůrčí moci

Slova. Osvobození vitální vyvolává možnost,

stotožnit se vědomí a dokonale s vůlí
Boží, jež dává duši a nitru blažený mír
a klid.

A konečně, osvobození fyzické vrcholí
v přechodu přirodních zákonů, které již
nemají nad námi moci. Díky tomuto hmatnému
rozvázání pout, přestáváme býti otroky
slépého determinismu a můžeme se svobodně
rozhodovat v každém směru, u vědomí, že
to nerozhodujeme my, jako lidé, nýbrž že
v nás, za nás a skrze nás rozhoduje a pro-
jevuje se Nejvyšší Vůle, Nejvyšší Vědomí -

S u p r a z e n t á l n í

S v r c h o v a n o s t .

O s v o b o z e n í h m o t y .

Ruku v ruce s osvobozením člověka, následuje osvobození hmotné přírody. Není tomu dávno, co byla hmota považována za něco neživého, neproniknného, na rozdíl od světa idejí, který se neustále vlnil různými problémy, jež se lidský mozek snažil zpracovat. Když na to nestačil, prohlásil nepoznané za něco, co patří do řádu vyššího, co nutno vzít na vědomí, ale čehož původ poznat nám dáno není.

Dnes víme, že hmota je nejen živá, jako my sami, ale že náš život se od jejího života liší jedinečností myšlení. Nezáleží na tom, prou- li se vědci dvou světových táborů o řádku, zda je nekonečná hmota nebo zda je řádku zde je nekonečné světlo, z něhož se hmota sestává. Dnes víme, že vesmírný řád je do nejmenších podrobností zastoupen v každém atomu, a můžeme se jen divit, jak tento řád je důsledný a jak naprosto přesně vtiskuje svou činnost všemu, co z něj pochází.

Je jen slovíčkařením, prohlášují-li vědci jednoho světadílu hmotu za nekonečnou, zatímco vědci jiného dílu světa prohlášují totéž o světlo. Ti a i oni začínají posalu

chápat, že jde v principu o jeden a týž původ, dosud zastižený a skrytý, který však dnešní věda objevuje a dokazuje.

Zatím věda dokázala, že hmota artvá není a ve skutečnosti nemůže být vlastně artvého nic. Dosud byla považována za něco neživého, z čeho je hodně, ale co kvalitou nestojí za řeč, neboť je to určeno jen ke službě tvárům živoucím. Teď se teorie o bezživosti hmoty rozplynula jako dým, ačkoliv se ještě setrvačností udržuje, protože jsme tomu věřili příliš dlouho. Ale přijde čas, kdy budeme muset tento stary názor definitivně odložit, protože v laboratorích bude masitím řečeno mnohem více.

Zákonem hmoty je vývoj, což znamená přeměnu starého rozpadem v seskupení nové. Vše, co se pohybuje, se vyvíjí. To možno pozorovat např. ve světě rostlin. Tam je zákonem vývoje růst. Strom se sice nepohybuje před tak, abychom to postřehli, ani obilí neposkakuje před očima, ale nikdo nemůže popřít, že roste. Vyroste, sklídí se, semele, je z něho mouka, upeče se chléb, lidé ho snědí, část přispěje k jejich růstu a udržování sil, část odchází znovu do země, aby kolebůh pokračoval.

Ríci, že hmota existuje jen v konkrétních formách pohybu, by byl názor jednostranný a dogmatický, který by znemožnil člověku jakýkoliv další pokus svobodného hledání a projevu. Maršlino-li na každém kroku na přírodní zákony a síly, nemůžeme o jejich existenci pochybovat. Ale neznáme dosud jejich původ a máme právo se ho dopátratí. Odbyvati jejich původ formuli, že vznikly "samy sebou" je nedůstojně vždy tak jako vesmírných zákonů, a skončí to stejným fiaskem, jako se rozpadla dřívější nauka o hmotě.

Účel vesmírných zákonů je vývoj. Nejen ve všech hmotných formách života, kde je patrný růstem a jinými změnami, aby se z pre-energie, skryté ve hmotě, vytvořily tvary nové. Vývoji je také podrobena říše myšlenková, kde je nutno zkoumat dosud nepovšimnuté věci života stále ostřejším a svobodnějším postřehem, aniž by se ustrnulo na době, která se vývojem již přežila. Hmota i myšlenka jsou ve stálém pohybu. Berou na sebe různé podoby, zdánlivě zaniká, aby se jinde znovu vynořila, protože to věčné v obou je **ž i v o t** : Život však podmiňuje světlo, jehož atomická stavba tvoří každou formu, ale žádná forma

netvoří je. Ono je tu, ať se děje cokoliiv, ať je to mír nebo válka, ať se stává nebo nic. Světlo je všude: ve vzduchu, ve vodě, v nás, kolem nás, je v čase nebo bez času, je v prostoru, samo bez prostoru. Je dokonalé a nic na něm nelze zdokonalit. Naproti tomu vývoj lid. myšlenky i hmoty a zvláště lidského vědomí, vyžaduje neustálého zdokonalování.

Má-li se však něco zdokonalovat, musí se tak dít podle nějakého vzoru. Musí tedy být něco absolutně dokonalého, kde všechny formy vývoje jsou již dosaženy a - budoucí předvídány, se všemi podrobnostmi. Tato zákonitá dokonalost vede veškerý vývoj a nedovolí, aby byl porušen řád, tj. souvislost všech věcí a jejich vzájemná návaznost.

Nelze předpokládat, že by něco slepého, nebo něco právě se probouzejícího, dovedlo ihned mistrně ovládat každou situaci, v níž se ocitne. Tvrdíš, že "něco samo od sebe" se probouzí tak organizovaně, že dovede vždy a v každé vývojové etapě udržet v pospolitosti nejen sebe, ale i celý, s ním související systém, že vědomí na každém novém vývoj. stupni je ihned tak do-

konalé, že neodělá žádnou chybu, nikde
 nie neperuší, nikde na nie nenarazí, i když
 je třeba na samém počátku svého vývoje, jako
 zárodek (embryo), takové tvrzení nedovede
 přijmout ani nejprimitivnější lidský ro-
 zum, a takové tvrzení neobstojí ani v nej-
 prostší zkušenosti vědního života.

Kdo se učí, musí mít učitele, který
 ovládá to, čemu se má učit. Tvrdit, že ně-
 kde je již od narození všemu vyučen, je
 zrádná fantazie, jako popírat vesmírný řád,
 který dává přesně stejný zákon atomu i
 rostlině, zvířeti i člověku a celé zeměkou-
 li, právě onou schopností vývoje a zdokona-
 lování. Tam, kde je tento zákon porušen, na-
 stává chaos, ať jde o přírodu nebo lidský
 mozek. Zákonitost haoty, jak se dnes obecně
 uznává, je dokonalý, nejvíce přepracovaný
 systém, spojující vše se vším v harmonický
 celek. Je třeba jen umět svobodně myslet,
 a člověk sám na sobě a v sobě rozpozná, že
 je to nevyvratitelná skutečnost.

~~Učitelství, učitelství, učitelství, učitelství~~

A právě to svobodné myšlení je kámen úrazu. Ukázalo se to nejlépe na problému náboženství, které nedovolovalo svobodně myslet, ale předpádalo lidem dogmata, jímž věřit bylo diktováno a nařizováno po dobrém i po zlém. To, co dosud nazýváme náboženstvím, je jen uctívání mrtvé litery a mrtvého faktu, že existuje něco, co jsme si svykli nazývat zprofanovaným slovem **B á h**.

Náboženství ve své nejprimitivnější formě může existovat jako masový projev, neboť představuje usdu, kterou dáváme teprve nedávno skročenému koni. Představuje mravní bázi, na níž se udržuje nevědomá společnost. Jde o základní etické normy, bez nichž se již postupující řád obejít nemůže, a které tudíž se stávají majetkem společnosti. Totiž: měly by se státi, a řád mhouře obě oči předpokládá, že se staly.

Náboženství je mrtvá forma, která slepě opakuje to, co poznání starých věků našlo a zpřístupnilo lidstvu. Je mrtvé potud, pokud jsme sami v sobě nezačali hledat a neobjevili jeho stopu. Je málo těch, kteří se mohou takového samostatného hledání, nesmírně těžkého, odvážit, neboť je to la byrint,

kteřijm nutno projít, mají-li být z vlastních dočasných hodnot vytvořeny hodnoty neměnné, věčné pravdy.

Pro ty, kteří dosud hledat nemohou, zůstává náboženství, se svými mumifikovanými dogmaty, pod nimiž se skrývají zevně nepechopitelné symboly, jediným udržovatelem jakés takés mravnosti. Symboly se zachovaly proto, aby jimi jednou vnitřní hledání ověřilo a podepřelo svou pravdivost.

K Skutečné náboženství je hledání živého Boha, který není kdesi v mlhavých nebesích, ale který je v životě a především v nitru každého člověka. Je-li nalezeno toto božství, splývá pak se všemi projevy života, jako velkolepá syntéza lidského poznání pravdy a moudrosti.

Tážete se, co je tento živý Bůh? Je to náš oživlý vnitřní život. Tážete se, čím ožil? Potřebou, aby byl. Když člověku již nic nestačí, když v sobě cítí nevyhovitelné, tajemné volání, a neví odkud, když v sobě slyší závan něčeho, co není nikde a nemůže být odnikud než z něho samého, tu smysl života se přemane ze zevnějšku a nitro se rozeznívá. Pociťit Boha v sobě znamená pociťit ideál. Náš osobní Bůh ponese stopy

váše, co sami nejvýš cítíte a vysnáváme, toho, co je nám svaté, bez ohledu na ortodoxii a náboženství. Bude to naše vnitřní svoboda, bude to veškerá krása, které jsme uvnitř schopni. Bude to náš osvobozený vnitřní život, který nehlédá stopy po zevním božství utržené ortodoxie, ale prožívá tyto stopy odvahou, umět to v sobě hledat.

Volání se osve pro toho, kdo je připraven, to tiž kdo objevil, že svůj projev života nemůže vyčerpávat celý jeho smysl. Řád, který spatřujeme všude kolem sebe, má smysl vyšší soudržnosti a není samoučelný, nýbrž je nositelem všech život. projevů, jež v sobě za tím účelem musí přetrvávat. Tento osobní Bůh, to nejjistější v nás, to svaté, pravdivé, je naše vnitřní Já, jež je nositelem obrazu Božího, obrazu dokonalého řádu, nejen spravedlivého, ale milosrdného, a tento obraz nás dovede k pochopení celistvého řádu a tím k Bohu, jako celku universálního.

To je ono řecké Gnothi se auton - poznaj sebe sama. V člověku je vše. Je v něm celý řád jako v atomu, ale je v něm ještě něco, co v atomu není: schopnost tento řád poznat!

Člověk jediný ze stvoření je obmyšlen

silou ducha, jež otvírá dveře k pochopení vesmírného řádu. Je jediný schopen objevit Boží obraz, který v člověku zůstal po věky ushováán, i když nepochopen, neznám, mnohdy urážen a tupen. Ale zůstává. To je to věčné v člověku. Ostatní je hlína a prvky přírody, ale tento obraz v nás, tato stopa po c e l é m ř á d u je to, co dovede udržet lidsou duši nesartelnou, jestliže si již tuto skutečnost uvědomila a začala ji žít.

Uvědomíme-li si tento řád a jeho dokonalou harmonii, pak to, co uctíváme v nitru, nás vyvede z labyrintu pochybností, zda Božství je anebo není. A navíc nalezneme Božství živé, plnokrevné, dýšící, cítící, v nás přebývající. Je to nepředstavitelný zásrak, když se to člověku povede, a je mu pak nepředstavitelné, že tak dlouho kolem toho marně chočil, hledaje to všude, jen ne v sobě.

Je to Božská jiskra v nás, jiskra nadšení pro svatou věc, která tento vnitřní oheň zapaluje, dávající mu život. A je to odhodlanost našich slabých schopností a možností, toto svaté nikdy nesredit, ale celým životem vyznávat. Zachytíme-li se této jiskry, této

nitě Adrianiny, která sčítala v každém člověku, i když o ní neví, nechce vědět a ani by nevěřil, že v něm něco takového může být, doveďme-li tuto nitku uchopit a soukat se po ní s touhou, poznat pravdu o sobě, pak se jednoho dne dostaneme k jádru celého zákona, jímž je živoucí Bůh v nás, dokonale živý oheň Ducha poznání, Božského bytí.

Jsem lidé, obtíženi všemi nežnými chabými, z nichž je mnohem více těch, o nichž nevíme, nežli těch, kterých jsme si vědomi. Lidská bytost je tak uspořádána, že dovede snáze vidět vadu na druhém, nežli na sobě. Vždyť sama se nemůže vidět jinak, nežli v zrcadle. Vystane-li v nás vnitřní, svobodný život, stane se takovým zrcadlem sebe samých, v němž postupně objevíme své chyby, plynoucí z nezralosti řádu a zákona. Ale je to jen počátek. Pak, máme-li dosti vytrvalosti a dobré vůle, nastane lopetná a odpovědná dílna, chtějí a uat se těchto chybů zbavit, což je práce velmi těžká a těžce pocítovaná.

Nejčastější argument vědy proti duchu je tvrzení, že hmotu lze dokázat, ale že existenci Ducha resp. Boha lze dokázat nelze. To je ovšem zase jeden z chybů jednostranného hlediska. Existenci Boha nelze ovšem dokázati prostředky, kterými si ověřujeme hmo-

tu, to je smyslovým nazíráním a rozumovou logikou. Vždyť jde o dokonalý a nehmotný řád a smysly jsou schopny poznávat jen jeho jednotlivé vývoj. stupně! Ale i smysly se vyvíjejí tou měrou, jak stoupají ony vývojové stupně, které mají býti poznávány.

Lze však dokázat existenci tvůrčí ideje, která je v některých lidech silně zastoupena. Lze dokázat touhu po *d o b r u*, která je vlastností, vrozenou každému jedinci a v některých lidech je obzvláště vyvinuta. Lze říci, že je to hodnota, která byla získána vývojem hmoty moskové. Knehem logičtější je však názor, že jestliže něco k něčemu došlo, muselo to být již někde obsaženo, když ne jako skutečnost, tedy určitě jako pojem, plán, či hodnota ideální.

Osyl mezi těmito 2 stanovisky spočívá v tom, že a hodnotou abstraktní jde ruku v ruce hodnota vývojová, která tuto abstraktní hodnotu objevuje a nalézá. Nalézá-li však, musí to, co je nalezeno, býti předem dáno. Nelze naléztí, co není.

Hmota a tudíž i lidský mozek se postupně dopracovává něčeho, co stojí za vším, neměnné, klidné, dokonalé. Kdyby tohoto do-

konalého vzoru či řádu nebylo, nemohla by se k němu hmota vývojová dopracovat. Hledání je jí vtištěno jako její řád, kterým jde v čase a prostoru vstříc tomu, co je mimo čas a prostor, co se již nevyvíjí, jsouc dokonalost sama. Život, který nás učí, nám na otázku je-li Bůh či není, dává odpověď sám. Je jenom třeba umět tento život nezaujatě pozorovat.

To, co nazýváme přírodou, je obraz, sestávající z nespočetných tvarů, z nichž každý nese nezmatitelný a nepřekročitelný znak řádového vývojového projevu. Je jím vtištěn instinkt pro jeho dodržování, neprotiví se mu, a proto jejich utrpení nepřesahuje hranice jejich vývoj. stupně. Jen utrpení lidské je větší než je pro lidské vývoj. stadium nutné. To proto, že člověk má svobodnou vůli, buď řád přijmout nebo jej popřít.

Začlenění se v řád dává možnost, kterou jiní tvorevé nemají: Je to schopnost, poznat tento řád v celé jeho funkci. To je náboženská příčina existence Boha čili poznání Boha jako bytosti naprosto dokonalé. Tohoto bytestného, tj. osobního Boha může však člověk poznat jedněm sám v sobě, jestliže se dopracuje takových otností a ta-

kové výše, že se kvalitou stávají nejvyšší dokonalostí, kterou má nitro zřadlí. Tím se člověk stává vlastně bhočlověkem.

To, co nazýváme Bohem, je souhrn dokonalých mravních, etických a estetických zákonů. Jejich představitelem a nositelem je myšlenka, vyšší než lidská, ideální řád, a tato myšlenka je možno určitými cviky, určitým školením a prací na sobě poznati. Je samostatná a nelze ji tudíž poznat jinak, než myslí. Ve vzácných chvílích milosti a spojení s ní, kdy jsme oprostěni od zevních nelichlostí, můžeme se s touto myslí stotožnit. To je jediná možnost poznání Boha jako celku, která je dána každému člověku. Tato dokonalá mysl nese v sobě to nejčistší a to nejvyšší, co je v dosahu lidského chápání. Je nositelkou krásna, tvůrčího ohně a spravedlivého zápalu pro ideál. Je nositelkou všech lidských pravd, za něž člověk dovede bojovat i umírat. U Je uskutečňovatelkou dokonalé, absolutní ideje ve prospěch celku, a učí následovatelnému sociální řádu. Učí nás tonuto řádu formou obětí, ukazujíc, že oběť pro druhé je důkazem nesebecké, kolektivní spolupráce.

To je ovšem školení, se všech nejméně libivé a vyžaduje obrovskou sebekázeň,

schopnost umět se vřít do strastí druhého a zapojit hlavní sílu, spojující všechno se vším: sílu soucítění. Je to školení dlouhé a těžké, protože jde o dosažení nejvyšší duchovní disciplíny a umění, vzdát se svého osobního já, a naučit se nemyslet na sebe, ale myslit celkem a cítit celkem.

Naproti tomu náboženství předvádí Boha jako formu. Aby zpřístupnilo pochopení těchto chápavelných vnitřních pravd, formulovalo je jako příkaz neviditelné, ale všemohoucí bytosti, která nám vládne, a bez její vůle se nestane nic v celém vesmíru. Tím byla sice vyřčena jakási formulace zákona, ale návod k jeho poznávání dán nebyl. Ten musí být vystopován vývojem. Je to práce na sobě samém, čili zase to staré, řecké "Gnothi se auton" - poznaj sebe sama! Protože v nás samých skutečně leží odpověď na všechny otázky, a všechny možnosti zákon poznat a životem realizovat. Jan musí umět a chtít tento zákon svobodně hledat a nevázat se na nic, kromě vlastních zkušeností.

Pro ty, kteří se bojí hledat svobodně a samostatně, se hodí vyšlápaná cesta zemi

církve. Určité normy mravní jasně definuje, třebaže je sama vždy neschopná a dokonce s nimi bývala v příkrém rozporu. Soudit hodnoty vyslovených pravd podle lidí, kteří je sice hlásají, ale svým jednáním je popírají, by nebylo správné. Hodnoty sůstávají hodnotami i tehdy, jestliže jedinci, kteří je hlásají, jednají zcela protichůdně. My sami musíme v sobě nalézt jistotu pravdy, ale musíme brát v úvahu lidskou ne-
 ke dokonalost, která vyslovené, mnohdy inspirované, sama ještě řít nedokáže. Tím se hodnotě ani pravdě nic neubere, ale zajisté velice ubírá se na cestě těch, kteří tak jednají.

Středověká církev vytvořila ovzduší nesvobody, tyranie a nejhorší hegemonie jen proto, že nedovedla oddělit mravní zákon od touhy po vládě a moci. Hodnoty s nehodnotami slučovat nelze. Nesplynou, sůstávají odděleny jako olej na vodě. Proto jednání středověkých církví právně pobuřovalo člověka, který viděl rozdíl mezi teorií a praxí. Stejně oprávněně, dokonce ještě citelněji, křiví se dnešní člověk, volající po pravdě a setkávající se s falš a nespravedlností.

Každá veliká idea si nespadne rasí cestu

bludištěm lidského chápání. Také idea tak veliká a čistá, jako křesťanství, se stala nejprve kořistí nejhrubších lidských myslí, aby odtud utrpení a poznávání, jak se tato idea má žít a musí uskutečňovat, se postupně prosvětlovala a tím vládu v lidských srdcích zpevňovala.

Na kněze křesťanské ideje nemění nic otrokářství a tadořství inkvizice, právě tak jako ji nezastihuje kořistnictví církev. božnostářů. K pravému kněžství se musíme propracovat my sami, pochopením, že vše co se vyskytuje v zevním světě, jsou jen nedokonalé symboly dokonalosti, která se vyskytuje ve světě vnitřním. Zločiny, které napáchala církev jménem milosrdenství, vraždy, jimiž chtěla šířit námoženství Toho, který se sám dal zabít, aby druhí zabíjení byli nemuseli, ukazují jen mravní úpadek lidí, kteří se na čas ideje zmocnili a snažili se ji zničit.

Avšak ta lidská idea, která má se počít pravdy a věčnosti, musí takovou zkouškou projít, aby dokázala svou nesnižitelnost. To se také stalo. Nebyla zničena, ale byla zničena mravní hodnota systému, který ji chtěl samozvaně uplatňovat. Z toho plyne,

že existuje jiný systém, který nastoupí na místo přelilého zemiho náboženství, Jesus ono svým popíráním a rdoušením svobody připravilo cestu.

Lidská mysl a lidská duše jsou v jádře vědecky svobodné, a dají-li se ohnout směrem, který jejich svobodu náleží, učiní tak jen na čas, aby záhy a rády opravily to, co v nich ještě svobodné nebylo. Zastráňovací metody udržují sice dlouho autoritu, ale nakonec každé násilí musí kapitulovat před svobodou.

Dogmata, kterými církve operuje, jsou skutečně symboly vnitřních pravd, které hledající postupně na své cestě zažije. Pak teprve pozná jejich mysl a přestanou být pro něho pouhými dogmaty. Právě proto, že každý hledající musí vycházet z vlastní individuality a povahové základny, mluvíme my na této tvrdě, ale jedině správně cestě nakonec to, co má cenu nejen pro něho, ale pro všechny: duchovní skutečnost svou a tím i celku, neboť jedině skrze sebe docházíme k celku. Zde si pak člověk sám ověří, že žije v Bohu a Bůh v něm.

Tvrdit, že je hmota pomíjajícím, stejný nesmysl, jako tvrdit, že je věčná.

Hmotou jsme se naučili žít pouze jistou

f o r m u hmoty, a forma, čili skupenství čehokoliv věčné není, jak nás poučuje chemie. Není tudíž věčná forma, nýbrž její podstata, a tou je energie neboli shuštěné světlo, jak se shodují vědci, bez ohledu na filosofické zaměření. Světlo je nositelem energie, více méně vědomé, podle stupně vývoje tvaru, který představuje a podle jeho začlenění do řádu, a také podle úkolu onoho tvaru v řádu, ve smyslu souvztáhnosti všeho se vším. Tím je míněn vliv, který každý tvar má a musí mít na celou řadu dalších tvarů odlišných, které se pomocí tohoto vlivu rovněž vyvíjejí.

Pátrat ve hmotném organismu po nehmotné substantii, která by vysvětlila vznik života, je nesmysl, protože se pátrá v jednom světě, po občanu světa jiného. Žádným chemickým procesem ani biologickými pokusy neobjevíme duši, kterou lze vystopovat pouze správným myšlením. Máme mysl, máme vnitřní život, máme měřítka pro abstraktní pojmy, a to vše nám nebylo dáno ani náhodou ani bezúčelně. Žádný, kdo se odchodil pectivě hledat v sobě důkaz o smyslu života, nemůže se spokojit pouze s jeho hmotnou stránkou, tím méně, když tato hmotná

červen je posthopitelná jediná nechaotnou myšlenkou. Jde-li ve všem, co kolem sebe najdeme v přírodě spatřujeme, o vyšší vývoj, můžeme při nejmenším připustit, že tento vývoj se týče také lidského života, jinak by veškeré anachronie lidského ducha byly bezdůvodné a anarchické.

Má-li we tedy lidský život obdobný vývojový smysl, jde tu zřejmě o vývoj k něčemu vyššímu, než je dnešní vědomí člověka, o vývoj k vědomí čistému, neso-
beckému, které možno označit jako vědomí nadlidské, supramentální, božské. Je to neuchopitelný oheň tvůrčího ducha, který i dnes prolehuje mocně v některých jedincích, jako přelib vývoje nové lidské rasy, a zůstává jako nemrtelné svědectví v dílech géníů minulých, přítomných i budoucích.

Dnešní dění,

jeho smysl a cíl.

Lidská duše se postupem věků vyvíjela všemi směry a nabyla sebevědomí; to znamená, že se naučila myslit. Nebyla však dostatečně oživena její složka citová, jež ve smyslu Jednoty, znamená soucítění. Země, jakožto planeta základního vývoje k dobru, má za úkol především nalézt myšlenku a tím získat vyšší pojem o životě. Kledání se však děje jinak, než jak stanovil vesmírový řád. Mělo být použito obou složek poznávacích: pro zevní projevy rozumu, pro odevy vnitřního života vysíťování jeho podmínek. Jelikož člověk používal výhradně rozumu ke zkoumání projevů zevního života a vnitřního světla, citu použito nebylo, byla v porušena rovnováha a místo poznání se dostavilo zateknutí.

Rovnováha nebyla udržena proto, že člověk přecenil rozum a předísaenzoval intelekt. Tím vychýlil i rovnováhu své země a zavinil její výkyvné stavy. Lidská duše pracovala na svém vývoji výhradně rozumem, zapominajíc na jiskru sebepoznání, kterou měla chápat a

pěstovat jako první. Skrovné výjimky jen potvrzují pravidla. Tyto výjimky se vyskytovaly milestí řádu hlavně proto, aby myšlenkový svět země se posvedl a byl přikladen poučen. Bohužel, nadměrné používání rozumu a jeho přehodnocování jako hlavní složky poznávací, se stalo již takovým zvykem a potřebou, že tyto skrovné příklady byly mýjeny buď bez povšimnutí, nebo dokonce byly pranýřovány a ostře odsuzovány, jako nepřátelské desavadnímu způsobu myšlení. A tak rozum člověka, který měl sloužit pro orientaci ve světě příčin a následků, a to převážně v otázkách hmotných, byl mylně na přisuzovanou nadhodnotu k duši doslovně přikován, a nebylo již možno zbavit se jeho tyranie.

Tím byla ztracena původní svoboda, neboť rozum místo služebníka se stává vládcem, a ničí bezprostřední dotyk myšlenky, jejíž duše má jako dědičkou vlastnost své světelné podstaty. Tím duše posvoilně ztrácela svou souvislost s vesmírovým vědomím, čili s tvůrčí myšlenkou, z níž vzešla, a začala veškeré dění chápat, jako oddělené od celku, závislé pouze na sobě samém. Tím se duše sice ocitla na vyšší v logickém chápání dějů, ale vnitřní skutečnost

jí zcela zaisela z dohledu.

Pátrání po této vnitřní síle znamená
nůt se zřít bezprostředně, bez používání
rozumu a jeho disciplín. Chronologické se-
řazování dějů a usuzování z nich na příči-
nu a následek, musí se dít vnitřně, se
silně vyvinutým soucítěním. Je třeba tak
činit z hlediska nadhodnoty bez omezení
prospěchu, a toho již duše schopna není.
Zevní život v dnešní formě není již uspō-
soben k tomu, aby mohl sledovat stupně pos-
nání, poněvadž vnitřní substance se předí-
menšováním rozumu stratila. Tak vznikl dneš-
ní stav vědění na planetě zemi, bez kon-
trolního systému vesmírového vědění.

Vesmír, jakožto celek a řád, nemůže do-
konale sjednotit své články, když jeden
z nich se odpojí a vyznává své vlastní,
detailevané vědomí. Vesmír, jenž spojenými
silami všech svých světél drží své části-
ce přesně na místě, kam je tvůrčí idea pro-
pedátka postavila, potřebuje příliv hodnot-
né myšlenky, která by byla v harmonii se
smyslem celého řádu.

Takové myšlenky, vyvolané uvědoměnými
dejmy a citovými vztahy ve prospěch celku,
ze všech částí vesmírových plání, jsou
spětnými živitelkami vesmírového řádu, kte-

řádu nabíjející k udržení sama sebe. Tím, že vznikají vyšší pojmy, stále se zdokonalující, ve všech světech vesmírového řetězu, má řád svůj cíl i své opodstatnění. Každý z článků je povinen přispívat řádu ve dosažené vlastní hodnotou vývoje, neboť tím se začleňuje do celku a znovutvoří onen řád.

Země byla povinna dodávat takovou myšlenkovou duchovní sílu ke prospěchu celku, kteráž je účinná fyzické síle, již je její hmota ve vesmírovém prostoru udržena. Prvotní, elementární síly, jichž bylo použito ke stavbě vesmíru, musí být postupně přeměňovány v hodnoty vyšší, aby smysl tvorby a její cíl obsahoval uskutečňování dobra. Nečiní-li tak některá součást řádu, účastní se jeho výhoď, aniž sama koná svou povinnost. Tím se stává parazitem, temnou skvrnou v moři světla, jenž už ideje netvoří. Jelikož pohyb, vývoj a proměna je zákonem země, který je dán jednou provždy a vývoj k dobru není splňován, pohyb země se neděje nadále směrem vzhůru, k hodnotám, ale sestupuje dolů, k temnotě.

Země pobírala po věky dobrodiní vesmírového řádu a nepřispívala ničím, co by

pomáhale udržet jeho soudržnost. Tím vlastně posbyla oprávnění, být začleněna v tento řád, neboť svým výhradně sevním postojem k životu vypověděla poslušnost mateřskému odkazu, který praví: "Ve jménu posvěcení Světla, jež tě živí a je dárcem veškerého života, odevzdávej řádu nový příliv idejí, kterých možno použítí ke prospěchu celku!"

Země však počala myslet a jednat mimo řád a tím její vývoj zastal. Vytvořila si vlastní, individuální řád, bezpodstatný, protože přestala počítat s celkem, co se strájcem a smyslem života, a počala chápat jen sebe pro sebe samu. Tento její osobitý řád, jenž ve smyslu pravdy neexistuje, a kterým si po tisíciletí sypala písek do očí, aboufíc je proti příližnému pro ni světlu řádu vesmírového, vytvořil novotvar vědomí, chorobný a do vesmírového řádu nezačlenitelný : s e b e c e t v í . Duše světa, vesmírový prvek života, byla ponížena do hmoty a nakonec se v ní zcela rozpadla, jsouc nepostřehnutelná sevním vědomí.

Tím byl planetou Země popřen vesmírový řád a vytvoření klamného řádu vlastního způsobilo v ní zmatení pojmů. Působení vesmírového řádu spečívá ve světelných vibracích

cích, nepostřehnutelných jinak, nežli smyslem pro tento řád. Tyto vibrace vyřizují ona vědomí poznání, jež se k nim hlásí vlastním pocitem bytí.

Jelikož si země vytvořila vlastní, klamný řád, vyřadila se z organizace besprostředního světelného záření a nabíjení, a může je obdržet jediné formou milosti. Nepřijímá již jezné, kladné popudy ze světa idejí, jež jsou každodenním dílem účastníků a spolutvářců řádu, neboť její klamné chápání života zavinilo, že byl pro ni ztracen její hluboký smysl a cíl. To by znamenalo ve smyslu řádové disciplíny, že by osud země, odpadlé od své vyživující prepočetaty, byl nenávratně zpečetěn a ztracen. Že by i zeměkoule, se vším svým provinivším se lidstvem, musela být z vesmírového prostoru násilnou kosmickou katastrofou odstraněna.

Veliká Jednota, jako nositelka a projevovatelka řádu, ví přesně a dokonale, že vyřadit odpadlou složku, byť jasně provinilou a zatím nepřispívající svou hřívnou celku, vyhubit ji z celkového vývojového řetězu není účelem stvoření, jehož smyslem je milosrdenství a odpuštění. Tím dochází na zemi k čistce, jež je úměrná proviněním.

Jedině veliké utrpení začleně zemi znovu tam, kam svým původem náleží. V Masi však být obětováno to, co způsobilo odklon - to je klamný, pozemský řád. Téhož řádu ve skutečnosti není. Je to jen sebeklam země, a proto dění, jež nastává, svobodu a pravdu naničí, nýbrž ji obnovuje a osvobozuje.

Poslední věky byly zvlášť ostré z hlediska myšlenky, jež byla od země požadována, neboť její naplnění vesmírových povinností její dluh účelně stoupal. Země již nevytvářela myšlenku, schopnou dosáhnout absolutní hodnoty, ale vyznívala pouze v nespočetných problémech vlastních, jež byly pro celou bezcenné.

Země se stále více zaplétala do osidel svého klamného řádu, jehož se stala otrokyní. Zasahuje vesmír a milostí poskytuje zemi možnost, aby se vzpamatovala ze svého zánětu a našla znovu svou souměřitelnost k řádu. Náboženské ideje, vržené vesmírem do duší schopných jedinců, měly být tvůrčími schopnostmi nových intelektů a nových citových vln, jež měly pomoci k nalezení stracené stezy pravdy. Žel, myšlení země bylo již příliš záporné a osobní. Ideje byly znehodnoceny sobeckými cíli těch, kde je sice prosazovali, ale sami jimi zásadně ne-

rozuměli. Tím tyto ideje stratily svůj duchovní význam. Individualizace země vyrvala jím jejích mysl sloužit všem, a učinila je majetkem vyvolené kasty, kde myšlenka žedla a odumírala. Když se dostavil konečný pád, to je, když bylo myšlenky znenužito pro moc a slávu vyznavačů, zapadla idea jako meteor, jehož světlo bylo vysámeno, ale nové světlo poznání, které mělo vsejit, skutečně nebylo.

Vesmír ve svém dokonale vyváženém řádu nemůže a nechce stále arhat silami svého sjednocení ve prospěch pouze jediné částice svého bezpočetného společenství. Ostatní pláň by se tím nezadržitelně vyčerpávaly a oslabovaly. Láska musí býti rozšířena souměrně. Po náboženských ideách, jež země nedokázala přijmout, následovaly ideje společenské a sociální. Vesmírový řád předpokládal ve svém milosrdenství, že přínos dokonalého řádu pro zevní projev života může zpětnou dedukcí dovést zastíněnou mysl k poznání celku. Avšak idea svobody, rovnosti a bratrství, vstýčená na korouhvi velké francouzské revoluce, byla profanována násilím, jímž sama sebe prokazovala, a tím opět zanikla její čistá podstata. Krev, která tekla, nebyla jen krví země, ale krví celku. Země

stratila svůj pojem o skutečnosti a božské podstatě přírody, a o jejím svatém poslání na člověku. Nabování přírody a její násilné přispůsobování smateným pojímám nečistého prospěchu způsobuje, že země ztrácí a vydává své bohatství m proto, aby chudí a potřební byli živeni, ale aby bohatly nedobré skupiny, jež se neprávem vytvořily jako ostrovy sobectví.

Sociální víra vdechla zemi novou, vyveji přispůsobenou ideu obecnství. Žádala od země její pochopení. Žádala, aby země uznala, že přírodní síly a její bohatství nejsou majetkem privilegovaných vrstev, ale že náleží všem, především chudým a potřebným. Vesmírový Múd žádal práci pro tuto ideu. Vyvolení tlumočníci neměli však ani dosti síly, ani čistého pochopení, aby dovedli ideu podat a pro ni pracovat takovým způsobem, jak její poslání vyžadovalo. Ideu je uchvátila pouze svou novostí, ale nepodchytila v ní kladné stránky citu, ale pojmy záporné, pomstychtivost a třídní nenávisť, a tyto nesprávné podněty způsobily, že pošetilá práce pro čistou ideu se zvrhla v otrockou dřinu jedněch a nadřazenost druhých.

Tito pod své nových dob hovořili pouze

pozemským jazykem, plným bůh a nepochopení, a proto byla posvátná idea dobra opět překroucena, správně a zaplavena novou krví. Tím nastává vážná krize v životě země. Původní v idea dobra je eleupena o svůj světelný projev a cíl, a stává se nástrojem záporného myšlení, jež točí bez milosti starý řád. Nový řád, to je řád vesmírový, jenž jedině může a musí přijít po zničení klamného řádu země, dosavadní člověk ještě pochopit nemůže. Zasáhnout přímo a osvobodit zemi od příder od celku odděleného života, nelze.

Vesmírový řád je živou a syceň myšlenkou, jejíž je zároveň podněcovatelem. Podmínkou dokonalého myšlení je **s v o b o d a**. Nastává tedy krvavý pot země se tím účelem, aby zmařenou a světlou zbavenou ideou pomocí vlastního utrpení znovu vyvedla do její světelné výše. Myšlenka zapadla do syrové země, odkud ji nelze jinak vyndat a dosadit na její světelný trůn, než bolestí. Tím se vytváří pole dnešního zápasu člověka se sebou, se svou planetu i se návrat do vesmírového řádu. Musí být znovu nalezen, poznán a dokonán silou utrpení.

Dobro, jakožto nejvyšší hodnota, nechce

a nemáme chtít nic jiného než zase jen dobro. Nechce, ani máme soudit ani trestat. Pouse věří a miluje. Víru však si třeba zasloužit stejnou protikodnotou. Pokud nejsou na zemi vytvořeny předpoklady pro vůli k dobru, nenasáhne dobro besprostředně. Stejně přitahuje stejné. Vysílá však svého pomocníka - zápor - který vypleje pole, zarostlá hýlí a vymete pšenici, která zatuchla dlouhou dobou, kdy nesytla.

Vyvětrat a zachránit úrodu, znamená nechat působit rozklad, který z kořene vymytí my domavdní myšlenkový systém a naučí pozemské obyvatele vyššímu jazyku jazyku Slova, které nikdy nevytváří pro sebe sama. Toto slovo na zemi pracuje a je používáno těmi, kdo je chápou a s těm ním se stotožňují. Jsou jich celé legie a jsou připraveni. Nikoliv k dílu smru, ale k dílu poznání, jež přijde po dnešním rozkladu.

To, co lidé mluví, je možné ovlivnit. Je možno jim zakázat jíst a spát, přejí-li si tak vedoucí činitelé záporu, a člověk se musí podřídít, chce-li žít. Ale není v možnostech záporu z a k á z a t m y - šlení, které jako schopnost nalezení správného směru, stojí stále v ochraně nejvyšší

pravdy.

Dokud svoboda zevní, byť jen zdánlivá, opájela a uspokojovala člověka, nebylo mu třeba hledat svobody skutečné, jež je ve vnitřním, nikým kromě Jednoty nekontrolovaném projevu. Jakmile však zevní omezení jsou takového rázu, že pojem zevní svobody se propadá v niven, pak tím ostřeji vystoupí potřeba svobody vnitřní, která stále září jako pochodň, a nikdy zářit nepřestane, jenže člověk ji neviděl. Duše se dnes probouzí jedním tímto světlem a nachází vlastní projev, neovlivnitelný zevními činiteli. Tím je zaručeno hledání vnitřní, jež jediné může spasit zemi a navrátit ji jako prospěšnou jednotku znovu vesmírovému řádu.

Zevně posuzováno, žijeme ve věku, který je krutý, bezectný a nesmírně zlý. Utrpení lidí se nebes dotýká a soucítění řádu je veliké. Proto dovoluje rychlý a nesadržitelný pád záporné mysli, která důkladně a odpovědně vykonává příkaz světla a rozloží všechno dosavadní myšlení, které zavinilo dnešní stav. Duše země se znovu ožije a při svém hlavním zartvýchvetání neopomene ani dnešní popelky - hmoty, jež byla dosud esoteriky všech dob a všech věr opomíjena a zavržována,

jako pro Ducha nepotřebná.

Dnošní stav země je takový, že v porodních křečích vydá nový řád, tentokráte řád pravý, neboť nyní země nemůže již stačit tam, kde jsou základní hodnoty života popírány a ničeny. Kosm je světlem země a jako světlo, byť i zatemnělé, nalézá konečně správný poměr k hodnotám. Nejsou to absolutní hodnoty, jež je schopen vidět, neboť není jako takový dán, ale podléhá vývoji.

Ale určitě hodnoty chápe a vidí-li jak se boží to, co vyznával a pro svět chtěl, počne kolísat a sám sobě méně věřit. Tím se otevřou dveře bezprostřednímu nazírání duše, jež pochopí/bleskem celou tragiku dosavadního nesprávného myšlení, a rychle i spontánně napraví to, co způsobil místo řádu používaný zlořád. Postaví novou ideu, jež bude až dojemně pravdivá a prostá! Že země bez Boha, to je bez řádu žítí nemůže, že zbloudila tak dalece, že ji nezachrání nic jiného, nežli rychlý a pokorný návrat v tento Boží řád. A protože prožitým utrpením bude tento řád již v mnoha a mnoha pozemšťanech objeven a schopen použití, nebude tak nesnadné, zlikvidovat

poslední zbytky záperu, který byl jen předvejen klidu a míru planety, jež se navrátí k Otci, jako ztracený a znovu nalezený syn.

Oběti hledání nového Řádu jsou značné. Nelze však připustit, že by vesmírový řád ve své dokonalé spravedlnosti poučil nevinných, jako obětí k prosazení sebe sama. Jsou to vesměs ti, kteří v minulosti byli raženi právě opačného a nyní se učí v protichůdném pólu dokonalému poznání a míru. Jsou ovšem i vyslovené oběti pro srovnání se ideou dobra. To jsou oni vědci, kteří přišli jen se tím účelem, aby příkladem a odvahou udrželi vzrůstající hladinu kladu, a aby Nový Řád nastolili. Těsnoší se ruce člověka, jež dosud vědomí celku nemá, by to bez těchto světlých obětí nedokázaly.

Ti pak, kteří pomáhali a sloužili k uskutečňování záporné ideje, musí projít tmaou a nastoupit v budoucnu nové, dlouhé, hledání kladu. Ve smyslu Řádu jsou i oni světlonoši. Jsou svratovými Lucifery, kteří nakonec, třeba proti svému vědomí, světle druhým přinesou.

Soudit ve smyslu pozemského řádu je

nejvýš klamné a škodlivé. Vesmírový řád chápe vše celku a má především na mysli prospěch celku, i když miluje a respektuje i jednotlivé části, z nichž celek sestává. Člověk soudí individuálně, tj. podle sebe sama, a proto nemůže jasně vidět. Jeho soud je nesprávný a nepravdivý, dokud bude osobní.

Ti, kdo se zapojili v zápor, jsou předchůdci kladu. Připravují půdu pro dobro, které bez jejich katanské práce by nikdy nemohlo přijít. Je třeba nejprve dokonale zbořit starý řád, má-li přijít nový. Soudit jejich závilost na záporu, je rovněž nesprávné. Meznáme přesně pracující esuí, ale víme bezpečně, že nejvýš spravedlivý a milostiplný Božský Řád nikdy neztratí duši, protože ona v sobě nese jeho věčný plamen.

Proto tyto záporníky můžeme považovat pouze za oběti jejich nevědomosti. Obětováli svou soundležitost k řádu, aby mohl slo-řád vytvořit podmínky, na nichž vyrosté řád nový. P r o ě tak učinili, nenáleží soudit nám, ale Velké Jednotě, jež používá všech duší přesně k tomu cíli, k jakému se hodí svým stupněm vnitřního poznání. Vždy

a ve všem sleduje prospěch celku, protože každá lidská duše do tohoto celku náleží, nelze zahrnout nic, co je součástí dnešního života.

Více než kdy jindy je třeba povýšit na svůj štít přetělké heslo: "Milujte své nepřátele a dobře číňte těm, kteří vám protivenství činí! " ... Nepřitelem je nám dnes spíše vlastní duše, jež nechce pochopit gigantické dílo očisty, než ti, kteří přicházejí se zkárou a smrem jedině proto, aby po nich nastoupivší čistší ovzduší bylo přesto šedlivin, které sebou nesí největší nepřátele Boha i lidí: sebectví, neúcta k Bohu a neúcta k pravdě.

Kdo věří v zápor, nechť jej, ať jen v něj věří. Musí věřit, aby uskutečnil dílo boživé, které je součástí vývojového plánu. Je to 1. etapa velkého zápasu o pravdu a vědomý mír, který musí vyjít z lidských vě srdcí, oddaných myšlence Jednoty a pohrdajících myšlenkou sebectví. My, kteří věříme v Jednotu a její cíl, chápeme, že očista znamená milosrdenství a že jedině z utrpení se zrodí lidské duše svobodnější a pozitivější k sobě samým. Příroda, která zdánlivě podporuje zvrátové dění, musí být jednoho dne oco-

bozena od rabování, a její síly a bohatství budou použity pro pokrok, zdraví a dobro lidstva, a ne pro sobectví, pychu a vraždění.

Je jisto, že lidstvo dospělo k vrcholnému stavu povšechného napětí v denním životě, jež se projevuje přemrštěnou činností, sledovanou přemrštěným nervovým rozrušením. Stupňované vzrušení, v němž se nalézá celý svět, můžeme považovat za jisté znamení, že do hmoty proniká nový prvek síly, vědomí a moci, který svým pronikavým tlakem způsobuje tento těžko snesitelný, bolestný stav. Zevně by se to mohlo přirovnat ke známým prostředkům, jichž používá příroda, když chce provést převrat. Stejně však je možno zmítí nový typ lidí, sřejný dosud jen ve vyvolených. Tato duchovní elita je rozšířena ve všech zemích a projevuje se vůlí, nalézt řešení, jež by znamenalo záchranu lidstva, ale také objevení nové, vyšší úrovně, směřující k dosažení širšího zdokonalení celé lidské rasy.

Kyšlenky, vyjádřené kolektivně, spojily se ke spolupráci pro veřejnou činnost ve světě. Dvě věci jsou však vždy současně pospolu: možnost zničení, rozšiřující se

na vše, vynálezy, jizíř nezadržitelně
steupají možnosti katastrofy, jeř by posti-
hla větří masy než kdykoliv dosud - a ne-
proti tomu obrození a uplatnění myřlenek
mnohem vyšřích, obřařnějřích i svobodomy-
slnějřích, než jaké mly lidstvo ovlářaly.
Najdou-li odesvu, přinesou lék řirřého řw
rozmesí, dekenalý a řřinný nade všechno
ořekívání.

Konflikt řřechto 2 protikladů stává se
stále řřejřnějří. Je to zápas mezi silami
vřstupného vývoje, směřujřícího k realiza-
ci Bořství, a mezi řivly bořicimi a moeně
destruktivními. Tyto síly se vymykají řř-
dě kontrole. Je to druh závodění kde a ke-
ho. Je to boj mezi starým a novým řádem,
mezi svřtlem a tmu, mezi sobectvím a sou-
cítěním, mezi nevědomostí a osvobozením.

Proto se řívejme m toto řění tak, jak
je vidí Velká Jednota: z hlediska univerřál-
ního, neřsobního a pochopíme, ře je to řinnost
ve smyslu pravdy a milosřdenství. Lidřká
duře nemůře řemřít, ale okřívá v ohni utrpe-
ní. Oheň je je řím nejvlastnějřím prřjevem a
jestříře zapenněla ohně bořského nadřšení,
musí projít ohněm bolesti, jeř jí tento pos-
vřtný plamen znovu rozřekne.

V i d i n a s v o b o d y .

Každým překonáním bolesti, dobytím nové pravdy, ukončeným smem lásky, pohledem na věci, které jsme viděli naposledy v tomto životě, roste v nás pocit duchovní svobody. Nemáme bezpečnější míru svého vzestupu, než svědectví o klesajícím tlaku kosmické tíže na naši duši. Nikdy náš duch neprocuje uvědoměleji, v jasném, logickém letu. Nikdy naše smysly nevnímají pozemské věci a tak jistě svěřenosti a jistotou. Nemí v našich okamžicích ani radosti, ani bolesti, ale hvězdná rovnováha jejich vědomí bezpečnosti, síly a vlády, slunečné bezvětří klidu a krásy.

Kletba viny, tíže věků, skličující páně našeho podvědomí se láme. Síla, jež se shromažďovala v našem rodu řadou pokolení, sáz se zpívat v každé naší myšlence jako pramen, který po staletí bloudil v podzemí a konečně tichým jácotem vytryskl ke slunci. Zahrady nesmírného dětství se otevřely a zneviněným zraken pohlížíme na všechny bytosti a život země. Pohyby a práce nesčíslných tvorů, řadí se ve vítěznou souvislost, rozvíjející se miliony

let v jediný, triumfální průvod.

A v boji, jenž se tájí pod jiskřícím a zpěvným zjevením života, v soutěži a hřebě, jež udržuje pohyb a rytmus všech tvorů, nevnímáme již jen bolest, ale vítězný výkřik života, jistého vykoupení.

Pocítujeme jako závrť, že ničím nemůže být ohroženo dílo Duha, naplňujícího se v kosmu. Sestoupili jsme k základům pozemských věcí, poznali hoře, tající se v podstatě přírody, smutek hluboké samoty zvířat, řád lidských pokolení, udržovaný ponížením množství, hořkost semčení a vadnutí, záplety národů, souvislost každé v i nejčistší radosti a utrpení bratří, bolest přemožených se všemi vítězstvími síly, pokařující poznání moci, nepřekročitelných člověku, to vše jsme poznali, a přece se necítíme zbaveni raděje a radosti a dychtivosti tvorby.

Jakoby se v takových okamžicích měnily zákony tíže na semi i v našich myšlenkách. Pocítujeme lehkost křídel a naše tělo je podobno čistému plameni, v němž všechny živly semě jsou proměněny v záři. Daleko za námi jsou slepota a pycha, touha po rozkoši a moci i slávě světa. Z boje rozkvétá lehkost údů a omích křídel, a slast-

nýma nými úžasy ohvějí se tmy ranních úsvitů.

Tajemná hráz, oddělující nás od ostatních bytostí, padá a nic již nebrání naší lásce. Zbavení všeho, čím poutala našeho ducha sugesce rodu, času, pohlaví a slova, chápeme každý čin lásky jako hřivnu, na jejímž zúročení pracují všichni národové země, a kterou věčnost proměňuje ve všechna bohatství ducha. Neboť naše dílo vykonávají miliony bratří, a k našemu dědictví se naplňují všechny domy i zahrady a chrámy. Každá radost i bolest, na níž jsme spočinuli myšlenkou, zasahuje nás přímo jako součást našeho vlastního života. Naše je bolest ženy, jež ztratila své jediné dítě, i radost ženy, jež viděla marně hynout svou krásu. Naše je pokorná radost žebráka, jenž počítá své peníze u chrámových dveří. Naše je naděje nemocného, který čeká na paprsek uzdravujícího jarního slunce. Náš je smutek bledého dítěte, které si hraje s kaménky na rumišti. Naše je i vášně davu, volajícího po spravedlnosti, i lítost nad zástupy, které se vraždí jako rojící se oblaky krutého hmyzu v horkém létě svého šílenství.

V síle nesčíslných paprsků, v nichž cí-

tíme bušení vlastního srdce, vnímáme všechny vítězství života na zemi, i jánot slunce, jehož světlo odpovídá svým bratřím v propastech vesmíru. Neboť v každém životě, k němuž jsme se obrátili duchovním zrakem, poznáváme účast na našem vlastním díle vykoupení. Z muk ponížení a poroby zdvihá se jenné chvění touhy po svobodě a dokonalosti. I z bolesti dosud nevykoupených se rodí úsměvný život. Ve kterém z nesčíslných světů vesmíru bylo již dostiženo, oč loptně usiluje na zemi? Kdo v milíonech bratří vstupuje v této chvíli s námi společně na cestu osvobození? Mení oslnění naší svobody jen zablesknutí vzdušné cesty a letným pohledem na gigantická horstva dalekých obzorů, zatímco v hloubi našeho času těžce klopytáme na tvrdé cestě, vinoucí se vyprahlou stepí života? Netřeba mítí obav.

I když je naše citlivost tak jenná, že dovede rozechvívat vším, čeho se dotkneme v myšlenkách, cesta zpět, návrat k oddělenosti, chaosu, pyšce, nevědomosti a smrti, je naší svobodě navždy zavřena. Jako na hodinách času, tak i rafie na orloji svobody se nepohybují nazda.

~~~~~ nazda.

Svoboda je jiný vid lásky. Je to stav nejvyšší poslušnosti před duchovním zákonem a řádem života. Poslušnosti, jež vykoná své dílo dříve, než ji bylo poručeno, neboť s jasnovidností lásky předvídá s radostí každý svůj úkol. Pohled svobody, prolétající všemi duchov. světy, nezastavuje se ani v propasti světél, před nimiž i zrak nejmočnějších duchů se zavírají v pokoře, a kde je ospravedlněno vše, co se děje na zemi i ve vesmíru. Dle tepotu rozesná milující srdce póly duchovního světa, dílo života i dílo smrti. Jde mezi silami přírody jako zahradami své vlastní duše, a tu hlas, který ho vede, je ten hlas Věčného Slova, který zaznívá z jeho vlastních hlubin. Zná zákon života, jenž velí vládnouti světům pod námi a zafadit se do díla světa nad námi.

Ale světy vyšší objímají světy nižší. Přechod do vyššího světa se děje ve sladkém trnutí lásky, která je jako řeka, putující k moři. Po tisíciletí se ubírá za svým cílem, zemdívá, nevystupuje z břehů, jen ve chvílích velikého pobouření, ale vrací se znovu, poslušna zákona své svobody.

I člověk musí být stejně poslušen. Uprostřed nesmírného utrpení země bylo by proti spravedlnosti, aby se oslňoval vidi-

namí, aniž jich dobyl bolestí srdce a prací své lásky. A i když naše vnitřní víze mizí, a my vidíme kol sebe jen obyčejné a obvyklé věci, otřes celé naší bytosti před nádhrou, jež se před námi otevřela, zůstává navždy v proměněném rytmu našeho života. A v každém slově, jež promluví ke svému bratru, v laskavosti, a níž pohledí zvíře nebo poděkuje květu za krásu a vůni, bude se chvěti záře chvíle, kdy vytržen z pout lidství, pocítil se svobodným duchem, pracujícím mezi bratrskými duchy v kosmu.

Vyšší šta život, ohledující se blesky svobody v naší duši, usiluje přejíti ze sféry vnitřního zření do sféry činu ve světě viditelném. Muzemí a byjen je veden člověk k tomuto dílu, pro které se nedovede sanítit láskou místo povinnosti. Nedovede proměnit vidinu svobody ve skutečnost, kdy člověk bude bratrem všemu a páneem sebe.

Všechna lidská srdce tlukou ve stejném rytmu a jen rozum, jenž má být slušebníkem a pomocníkem citu, osobuje si právo zrychlovat nebo zpomalovat tempo života. Domnívá se, že je uskutečnovatelem svobody, zatímco vyvolává zjevnou i skrytou anarchii. Svoboda není libovůle. Svoboda není násilné osvobozování člověka z pout otroctví všeho

druhu. Nikdo nemůže osvobodit - jedině
 každý člo vě k sám sebe !
 Pokus se o to, bratře i sestře, pokus se
 osvobodit svou mysl od pochybností, strachů,
 předsudků. Především pak od samolibosti,
 nedůtklivosti, smutku a hněvu. To vše jsou
 záležitosti svobody a každým projevem nejis-
 toty pomáháš upevňovat své pouta. Není
 ve věmíru moci, která by ti mohla bránit
 ve s v o b o d n é m m y š l e n í !
 Máš svobodnou vůli a záleží jen na tobě,
 chceš-li mít také

s v o b o d n é s r d c e

a s v o b o d n o u d u š i !

- o o o -

M o r á l n í b y t o s t

=====

a j e j í v ý v o j .

=====

Člověk, jako bytost složená, má různé
 aspekty a rozličné cíle. Úkolem bytosti inte-
 lektuální je stát se účelnou budoucího po-
 znání, a bytost morální představuje vlastní
 pevný základ budoucí stavby chrámu.

Čistota, kterou se snaží si osvojit a za

níž bojuje, je podstatu u všech budoucích vjemů, aby je dovedla zařadit správně tam, kam patří: buď do zákona čili Boha, nebo do opaku, tj. pojmů svratevých.

Intelektuální bytost je jiskrou, která se svou schopností chápat jevy abstraktní, blíží myšlence. Avšak intelekt je dvoupólový, protože může sloužit dobru i záporu. Zřetle, v němž se tento intelekt poznává co do působení, je právě bytost morální. Intelekt sám o sobě představuje šíři Božího zákona a Božské tvůrčí ideje, která tento zákon staví a vysílá v čas a prostor. Bytost morální pak představuje jeho realizaci ve skutečně, poznání pravdy, tj. v zákonu dobra nebo^v jeho záporném protikladu.

Člověk má možnost chápat šíři Božské ideje a poznávat její působení. Má tu možnost proto, že se naučil myslit a vývojem má odtrhnout se svého intelektu škodlivou brádu: prvky nesvebedného uvažování. Hlavní závedy jsou: lenost v hledání vlastní koncepce, pohodlnost přiblížit se tvůrčí ideji a uchopit ji vlastní tvorbou, a zejména spoléhání na vyšlepané cesty, jež ^{jsme} jsme sdělili po svých předchůdcích. Toto dědictví je však myšleno pouze jako

vsor pro další hledání a nikoliv pouhé přijetí starých forem pravdy, k nimž ne-
máme již co říci.

Každá doba má své speciální poznání i poslání. Nová doba má vždy přinést něco nového, co může být přičleněno ke sta-
rým pravdám, tlumočeným našimi předky. Přijímáme-li staré objevy bez změny, chy-
bí jim život, který již může dodat pouze
náš vlastní prožitek.

Doktrína staré filosofie praví, že čis-
tota je základní podmínkou vývoje. Ale
málo čemu je tak málo rozuměno, jako poj-
mu čistoty. Nedostatečným a neuvědomným
rozlišováním a trvale navyklým hlediskem
osobním a zevním se stává, že morální by-
tost, ve které má naplno kvést základ
mravenky Boží, je při vývoji opomíjena.
Právě intelekt, jemuž dává nová doba před-
nost před vývojem mravním, je tím přehod-
nocována a není svému nositeli poctováno
a operou na cestě za poznáním, jak by to-
mu bylo, kdyby byl soudečně podepírán
stejně rychle se vyvíjející bytostí mo-
rální. Asociace myšlenková nemá takto
možnost rozvinout se do té hloubky, jak
poznání celého zákona vylučuje a ustrne

na pouhém konstatování vzájemných závislostí, aniž by ukazovala cestu, jak se s tímto zákonem plně sžít, aby se stal neoddělitelnou součástí našeho života.

Největší překážkou při budování morální bytosti je sobecký postoj k životu a jeho skutečnosti. Tomuto sobectví v mnoha směrech pomáhá nadměrně vyvinutý intelekt, svedený z cesty svou vlastní důležitostí, jelikož symbolický anděl čili čistota duše mu cestu neukazuje. Ježto vodičem je pouze osobnost, která nemáke dosíci potřebné kvality poznání bez součinnosti všech potencionálů duševních, vyvíjejících se souladně. Předstih ve vývoji morálního charakteru je lepší nežli nadměrně vyvinutý mentál. Dovoluje prožitek přítomnosti Božství citem, aniž by pochopil působení tvůrčí ideje vědomím. Je sice chudší na poznání, ale není v nebezpečí zvrátového pádu, jako je tomu při nekontrolovaném rozumu. Satan je právě tak intelektuální jako Božská Pravda, ale rozhodně není čistý.

Jeví se dokonce mnohdy intelektuálněji, neboť jím hlásaný zákon zvrátový postrádá oně průzračné jednoduchosti a prostoty, kterou se vyznačuje poznání zákona, při současně probíhající vývoji potenciálu

čistoty.

Bytest zvrstí představuje postupné osvobozování se od nehodnot, které do nás nasel zvrstevný systém, který však musí být prořit, aby mohl býti poznán a proměněn v klad. Bez tohoto prořitku by zákon nemohl ožít, jsa neustále ohrožován nepoznanou a neprořitou možností záporu, tedy temnotou, jež by jej kdykoliv mohla pohltnout.

Dostoupili jsme již takové výše, že se vědomě obracíme k zákonu a hledáme jeho zastřenou tvář, a pak musíme začít odbourávat v sobě všechny zvrstevné nehodnoty, které nás zápor nutí uplatňovat proti zákonu. Máme k tomu spočátku jedinou výzbroj: v á l i k d o b r u . Naše vůle je a byla vždy svobodná a sama určuje, zda se chceme hlásit k tváři ideji zákona dobra nebo k jejímu protikladu.

Moralita, kterou jsme si osvojili vysnáváním zvrstevných idejí, musí být krok za krokem očišťována. Anarchie, která v nás žila jako nezbytný průvodce záporu, musí být znovu začleněna v zákon kladu, a to se děje sebevýmovenou.

Přiznat si, že jsme chybovali, je již značný pokrok, ještě větší pokrok je však, přiznat si, že jsme rostli jen z chyb a že při začátku hledání jsme nebyli nic více, než jedna jediná, veliká chyba. Každá snaha uhnout tomuto násoru, omaluvit nebo skreslovat situaci, a tendencí nastolit Dobro, aniž jsme pro ně připravili pevné základy charakterové, znamená stavět na písku a vydávat se v nebezpečí zhroucení celé stavby, byť byla sebehonosnější narysována. Intelpekt, tvůrčí koncepce, jež má připravit harmonický vývoj a růst, jako světlo, vysoké kvality, architektura naší stavby skvěle připravit, nepořídí naprosto nic, pakliže tato architektura nespočívá na pevných základech čistoty, těžce zapouštěných trvalou a neumdlévající sebekázní. Tyto k základy budovat je příprava k tvůrčí práci, namáhavá a odpovědná práce božího dělníka, obyčejného člověka, který prozatím nemá z Pravdy nic, než jen tu dobrou vůli se jí státi.

Zkratový systém myšlenkový má jednu snahu: kramářit s hodnotami, těžít z nich

pro sebe sama, ale sám je neuznávat. Toto obchodování se sebou, kdy kvality života jsou chápány jako nutné pro druhé, s výjimkou sebe sama, kdy od druhých vyřadujeme charakterové vlastnosti, které nám chybí, toť základní nečistota, z níž hledajcí vychází. Je to postoj nečistého sobectví, jež nelézá výaluvy a sebeobhajobu, při neustálé snaze, skreslit Zákon ve svůj prospěch. Snaží se dosadit všechny v záporné vlastnosti: pychu, lenost, sebe-přecenění a nepravdu, aby nám zabránily odhalit tvář zvratu, který je zakuklen v ~~uměření~~ v amoralitě, z níž máme vydobýt bytost morální. Klíčky, které přitom valí, jsou tak nemírně rafinované, tak těžko odhalitelné, že je potřebí desítek mnoho potu a krve, abychom jim přišli na kleub.

Ovíjí nás chlapadly vlastní dokonalosti, vnitřního pochlebování a snahy překroutit Zákon v nás, abychom se sami sobě jevíli lepší, a tím se obraz Ducha v nás zatemňoval. Odhalit tuto práci vyžaduje nemírné síly vůle k dobru, bez nejmenší touhy po vlastním prospěchu z celé práce.

Sebeupřecenění, jako zvratová základna, nám zabráňuje vidět vlastní život

konkrétně a objektivně, rozlišit co je na něm vadného ve smyslu mravního zákona a co je třeba sebezdokonalováním napravit. Je jako závoj, který nám zápor klade na oči, aby viděly oparem vlastní velikosti a nikoliv vlastní skromnosti. Každý musí své začít ze zvratu, který je nakonec nižší přirozeností, *ž* aby s něho opatrným a odpovědným postupem vypracoval zásadní potřebu morální bytosti: pohled na vlastní nedostatky a tím osvobození Obrazu k hodnotám pravdy a dobra, jímž se takto přibližujeme.

Morální bytost se vyvíjí odpovědností k druhým a postupným stálým umenšováním se při posuzování jakýchkoli akcí, jež koná osobnost. Tato odpovědnost musí vyrůst tak vysoko, že se budeme do slovně cítit druhým a sdílet jeho hledisko, které nemí být menší, než toto naše vlastní.

Každá morální akce, kterou podnikáme, má dva doteky: jeden, který jsme vyvolali v sobě, a druhý, který jsme vyvolali v druhých. Posuzujeme-li akci pouze z hlediska vlastního, jeví se nám zkresleně, neboť nám uniká hledisko opačné i jeho výsledek. Přesunout se vědomím do hlediska jiné bytosti a umět nepředpojatě vysle-

dovat jeho účinek, předpokládá jeden z nejvyšších mravních potenciálů, to je soucítění.

Začlenění odpovědnosti pak nastává, když se nám podaří vystopovat výsledky akce v o b c u projevech. Náhled se stane, jakoby nám spadly šupiny z očí. Uvědomíme si totiž výsledky docela jiné, než byly ony, které jsme z osobního hlediska pokládali za správné a které nyní považujeme jako zásadně mylné nebo dokonce špatné.

Tvoříme-li dobro, což je úkol hledajícího, není možno, abychom v druhém vytvářeli zvrst, čili vtiskovali mu dotek zla.

Ukázat se natolik, že spíše sneseme tento dotek sami na sobě, než bychom připustili jeho vyvolání u druhých, je výsledkem vysokého stupně poznání a neméně vysoké hodnoty mravní, neboť do ní začleňuje o b ě ě . Tato oběť, tj. přijetí zla pro sebe v dobrovolném uznání zákona bez nejmenší myšlenky na odvetu, dosahuje v nás i ve druhém účinku osvobozujícího. To znamená, že naší schopností nadhodit druhého byl zvrstový pól proměněn v klad,

v jasné, oboupólové dobro. Odpovědnost znamená pak chápat teoreticky a uskutečňovat prakticky, že druhý má *xy* ve smyslu řádu tutéž cenu, jako my sami, ^{ba} že *z* s počátku mu raději přičítáme cenu vyšší, u vědomí vlastní neschopnosti hodnotit se správně. V meditacích, které prožíváme, nebudeme se zabývat pouze metafyzickými teoriemi, jež mohou sice povznést, ale bez tvrdé práce žádný výsledek nepřinesou.

Prote si uložíme sebezkoumání jako nutnou bilanci všech svých, každého dne podniknutých akcí. Přitom si uložíme ještě něco více: pokusíme se dobrou vůlí vnikat v mysl druhých a pokusíme se vstít do jejich situace. Budeme muset mnoho překonávat v sobě samých, protože tendence sebecamlouvání bude v nás zpočátku velmi silná. Ale překonáme ji vůlí a sebekontrolou, kdy každou snahu po sebecamlouvání vystopujeme až ke zřídlu, z něhož vzniká, a tím ji zneškodníme. Budeme-li v tomto směru skutečně poctiví, aniž bychom si chtěli něco zastírat, poznáme záhy, jak mnohé podněty, za jejichž pravost a čistotu se saručujeme, vyvěrají z podnětu

osobního prospěchu. Tím si zároveň ověříme, jak málo se známe a jak jsme si zvykli sami sebe oblužovat falešným předstíráním. A zejména si ověříme, jak veliká, selná a čistá je naše touha po pravdě a poznání, a jak ji dovedeme uplatnit v praktickém každodenním životě.

Podaří-li se nám jen j e d n o u dotknout se takové pravdy v nás, budou následovat další poznáty téže kvality a postupně budeme získávat aravní základ, který v nás poroste úměrně s tím, jak se bude prosvětlovat obraz Zákona v nitru, v jehož smyslu pak budeme posuzovat veškeré své jednání. Aravní mohutnost, která tím vznikne, je ve vlastně čistota, potřebná k zrcadlení Obrazu. Čistota je osvobození se od individualizace, to je smrtelnosti. Oddělujeme-li sebe ode všech, jsme nutně smrtelní, neboť soudržnost všeho se vůči není dodržena.

Individualizovaná částice musí pozbyť všeho, co pro sebe sama bezohledně vytvořila a musí být vržena zpět, aby se pokusila znovu. Teprve začne-li tvořit pro druhé, na sebe samu přitom výlučně nemyslí, začne-li posuzovat projevy odrazu svých

vlastních akci Jednotou a druhými, může se dopracovat konkrétnosti, kterou aravní zákon požaduje jako první a hlavní podmínku. Neboť uměle izolovaná jednotka svým vlastním chtěním e i t i t se vylučuje a oddělenou, vyřadila se ze zákona, který se cítí věsmi a se v ě í m i

Zapadit se do tohoto zákona, znamená učit se znovu cítit se věsmi a se věm. Představuje to pramen a bolestné odbourávání vlastní odlišnosti. Následek je postupné získávání ztracené čistoty, jež představuje zprvu anděla a mečem plamenným, ale pak nám rozvírá bránu do ztraceného ráje jen proto, že jsme jeho plamenný meč dovedli obrátit proti sobě.

Při hledání čistoty je důležité, neupadnouti do fanatismu, který předstírá čistotu vlastní, aby mohl odsuzovat nečistotu druhých. Je to stav mnohem nebezpečnější než počáteční amoralita. Je poslední škodlivým výsledkem satana v nás, jenž nás znovu chytil do pastí pychy a přeceňování. Staví nám před oči křísané a podle situace druhých proto, abychom na podobné a mnohdy mnohem horší situace vlastní nemyšlili. Nasazuje nám znovu brýle námení, ale ne už

růžové a vlastní dokonalosti, nýbrž černé, soudcovské, jimiž vidíme nedostatky druhých, o vlastních neuvažující. Nesteluje hlediako nelidské, neschopné soucítění, ale schopné odsuzování a zatracování.

Tato hrůzná lžimordáka vystupuje vědecky z pocitu vlastní spokojenosti nad vlastní výší, soudíc krutě a nelítostně druhé. Propadá zkáse tam, kde ji podlehli. Neboť zákon vesmírový je zákonem nadlidským. Nesoudí, nýbrž dává provinilci prožít tutéž situaci, skrze kterou byl porušen. Předává vyrovnání zákonu karmy, který je jeho složkou usměrňující, mající vždy na zřeteli vývoj k dobru. Ostatní nutnosti Zákona jsou natolik svobodné, pokorné a soucítící, že se soudu vývojové složky nezúčastní. Jejich vedoucí myšlenkou je o b ě ě a odpuštění.

Došla-li duše pokorného sebepoznání, přestává karma působit. Jsme to vědecky sami, kdo karmu pro sebe tvoříme. Tvoříme ji tím, že jsme dosud nedokázali prožít O b r a z pravdou, to je praktickým uskutečňováním Zákona v denním životě. Připevňovali jsme zvrat, zápornou myšlenku, jež působení zákona pro nás samy popírá. dr

Je pak jen přirozeným a logickým důsledkem, že obraz, proživený záporu, musí soudit a bít nás, protože jsme ho takovým sami učinili. A bije nás tak dlouho, dokud mu nedáme jeho pravou tvář, kterou mu dal Zákon a Řád vesmíru: milosrdenství a odpuštění. To je odpuštění těm, kterým jsme ve smyslu zákona ublížili a odpuštění i sobě, že jsme tak učinili. Dokážeme-li odpustit, opustili jsme zvrstvý systém, jenž nikdy neodpouští, neboť jeho heslem je oko za oko, zub za zub. Opustíme-li zvrstvý systém zákon, přestáváme žít ono heslo a ono saniká.

Ti, kdo myšlenku dobra těsněji ve fanatickou lži pravdu, zneužívají tvůrčí síly ve prospěch záporu, rozvracejíce svobodný systém myšlení. Tím strácejí veškerou schopnost rozlišování, a násilí, které takto nastolili, je samé pohltí. Padají vlastní neschopností, být živi ve smyslu Pravdy a Dobra, a strácejí Obraz Zákona v nitru i schopnost dalšího vývoje. Teprve dlouhým a těžkým utrpením, kdy Satana, jehož jsme povýšili na Božství ve vlastní vědomí, musíme částkami, proti sobě samým posíviženými vyprávět ze svého nitra, mohou pracně a

posledu s hlubokou snáhou vydobýti svatou tvář Božího milosrdenství, čistoty a svobody, kterou vlastní svobodnou vůlí kdysi v sobě zneuctili. Tato potupená Boží tvář se objeví jedině mořem slz a bůd, protože satanský protobraz, který byl vlastním životem představen, nemůže jinak vymizet.

Bůda těm, kdo činili pohoršení, neboť pohoršení vystavení budou. Zaplatit do písmene je údělem takových, neboť metolením satanského obrazu zničili pro sebe možnost soucítění a milosti, jimiž by bylo možné jejich muka zmírnit. Je těžko vyjádřit hrůzu hrůs, již musí na své cestě za osvobozením projít.

Každý oběť to, co chtěl a pro co šel. Toť zákon, který obejít nelze. Toť tvrdí heslo svratkové síly, která vytváří Satana v nás. Toť i svobodné heslo zákona pravdy, který znamená umíření. Umíření satana v nás, boha svratku, jenž žije svým životem podle jeho lži pravdy vtiskl počet prožívání skutečnosti, božství, zdemónizované člověkem, musí být opět člověkem osvobozeno.

Démon zaniká tím, že jej přestáváme líti, to je žít, to je myslět záporně. A působ-

nost Boží vzniká tím, že se poznáváme tak, jací toho času jsme, a tím osvobozujeme božskou tvář od stínu, který jsme na ni vrhli pocitem vlastní oddělenosti a individualizované dokonalosti.

Osvobozujeme svou bytost morální z područí démonických sil a prosvětlující tak obraz, který jsme svým záporným systémem myšlení a svým životem zatemnili, uvolňujeme i smysl zákona Pravdy, který jest: **O b ě t a m i l o s r d ě n s t v í .** Tím se sami stáváme účastní tohoto milosrdenství a stáváme se přístupni Milosti, která odpouští, aniž by žádala zadostiučinění.

- o o o -

Dělavaharkál N e h r á :

K r i s e c i v i l i z a c e :

*****

Stojíme před mnoha vážnými problémy, jejichž řešení vede k hlubšímu zamyšlení.

Dokud si alespoň poněkud naujasníme situaci a dokud při nejmenším nepochopíme, že problémy nutno řešit, dotud se nedostaneme ze zmatku, který panuje v současném

světě. Netvrdím, že dokážu tak jasně myslit, abych dovedl odpovědět na všechny otázky, ale co mohu ve své skromnosti říci, je, že se mi ními neustále zamýšlím.

Fenikud závidím lidem, kteří mají náso-
ry již hotové a tudíž nepovažují za nutné
skoumat současnou pořádky lidské společ-
nosti. Pohlížejíce na všechno ze zrného
úhlu nějakého náboženství nebo jiné ideolo-
giě, tito lidé nejsou znepokojováni duchov-
ními rozpory, které obvykle pramá provázejí
velké, převratné epochy.

Ale přesto, i když je mnohem pohodl-
nější takové stanovisko, nelze je doporu-
čovat, neboť vede ke stagnaci a úpadku my-
šlení. Nejzávažnější zvláštností našich
dnů je neuvěřitelná rychlost, s níž se
lidský život mění. Byl jsem sám svědkem z
takových neočekávaných změn, a předpoklá-
dám, že v životě příští generace dojde
ke změnám ještě větším, pokud ovšem lid-
stvo nebude rozdrobeno atomovými zbraněmi.

Rozrušující je úspěch lidského myšlení,
které stále hlouběji proniká do tajů
přírody, přičemž tento proces poznávací
pokračuje neobyčejně rychle. Ale zároveň
s tím, jak si člověk pokouší přirodu,

vzniká podivný obraz: lidstvu se nedostává morálních opor a musí s to kontrolovat samo sebe. Vítězí nad přírodními silami, ale není schopno zvítězit nad sebou samým. Toto je tragický paradox našeho atomového a sputnikového století. Tento paradox je ještě mnohem zřejmější vzhledem k tomu, že pokračují pokusy s jadernými zbraněmi, ačkoliv to přináší zhoubné následky pro současnou i budoucí generaci, a že se stále vyrábějí a hromadí nové zbraně masové zkázy, i když hrozí nebezpečí, že lidstvo bude úplně vyhlazeno z povrchu zemského.

Věda se již dostala daleko za hranice chápání většiny lidí a vytyčuje problémy, které průměrný člověk nemůže chápat, natož řešit. Z toho pramení vnitřní konflikt a smutek naší doby. Na jedné straně je tu gigantický a nezadržitelný rozvoj antropometrie a techniky, který má různé následky a na druhé straně vidíme jisté duchovní vyčerpání samotné civilizace.

Dobrázi ke střetnutí náboženství a racionalismu. Náboženské a mravní normy jsou zavrhovány bez náhrady, a racionalis-

mus se dotýká jen povrchu věcí, aniž by se zabýval vnitřní podstatou. Věda dosáhla stupně, kdy před ní vyvstávají nové možnosti a nová tajemství. Smota, energie a duch se navzájem jakoby "překrývají".

Dříve byl život jednodušší a přirozenější. Mění čas na přemýšlení, ale leží před námi stejná otázka jako před mnoha staletími: Co je smyslem života? Stará víra lidí neuspokojuje, a neschopnost přizpůsobení se novým názorům vyvolává konflikty.

Dávno civilizace, byť jakkoli užlechtilé, byly nedokonalé. Nová civilizace, se svojí vědeckými úspěchy a techn. pokroky, je rovněž nedokonalá a vzniká dojem, že něco v ní není v pořádku. Že nejen právně neroste, ale zlobně upadá.

Náboženství udržovalo duchovní a mravní kázeň, ale také se snažilo dogmaticky zachovat všechny návyky a předsudky. Ve skutečnosti opřádalo jimi vnitřní náplň věrouky a skutečného ducha náboženství potlačilo. Přidělo rozčarování, objevil se komunismus, který přinesl ideu masového osvobození. Podarilo se do jisté míry vyplnit vzniklé vakuum a dát smysl lidskému životu. Nicméně bez ohledu na tento

dočasný úspěch, komunismus stroskotává, částečně pro nedostatky pružnosti, ale ještě více proto, že ignoruje některé základní lidské potřeby a potlačuje individuální svobodu.

Svůj přesíravý postojem k tomu, co lze nazvat duchovní a morální stránkou života, komunismus nejen znehodnocuje lidskou podstatu, ale narušuje i lidské jednání. Nešťastné spojení komunismu s násilím pak vyvolává reakci a rozvíjí škodlivé tendence.

Zde nelze mluvit o "účelu, který světí prostředky", ale jame svědky katastrofálního a zhoubného vlivu chybných prostředků a metod. - Komunismus odsuzuje kapitalistickou společnost, že je založena na násilí a třídních rozporech. Domnívám se, že je to v zásadě správné. Otázkou však je, jak vytvořit beztřídní společnost, v níž by měli všichni stejné možnosti. Lze toho dosáhnout násilím a diktátem, nebo spíše vývojem a povelnou, pokojnou cestou?

Uznává se, že osobnost nemá být obětována, a že společnost vstoupí na skutečnou cestu pokroku teprve tehdy, až bude umožněn rozvoj osobnosti, jako jednotky

celku. Z toho vyplývá, že kritérium hodnocení každé politické nebo sociální teorie je možnost, jakou dává osobnosti, aby se pozvedla nad své egoistické zájmy a jednala ve jménu obecného prospěchu. Zákonem života není být konkurence nebo chamtivost, nýbrž spíše spolupráce, přičemž prospěch každého jedince přispívá ke prospěchu společnosti.

V takové společnosti bude hlavní důraz kladen na povinnosti a pak teprve na práva, jež se ze zachovávaní povinností vyplývají. Musíme dát výchově nový typ zařazení a vyvíjet n o v ý t y p č l o v ě k a ! Tato téze nás vrací ke staré koncepci Védanty, podle níž vše, ať vědomé nebo nevědomé, nachází své místo v jednotném a univerzálním řádu vesmíru. Vše obsahuje jiskru Božského impulsu nebo tvůrčí síly, nebo základního principu, což jsou označení pro Univerzální Myšl, naplňující a vytvářející vesmír.

To vede k metafyzice, jež má tendenci, odvádět nás od naléhavých problémů reálného života. Ale domnívám se, že každý způsob života, je-li dostatečně důsledný,

nás v určitém směru dovede k metafyzice. Dokonce i smílná věda se pohybuje na okraji záhad, rozumem těžko postihnuteľných.

Nechej zde probírat tyto metafyzické aspekty, ale právě tato téma dokazuje, že rozum hledá to hlavní, na čem spočívají základy přírody. Kdybychom skutečně věřili ve všeobecnou Jednotu, universální občanství života, pomohlo by nám to překonat rasovou, kastovní a třídní omezenost našich náborů, a umožnilo by nám to projevit s snášenlivostí, shovívavostí a skutečnou humanitou.

Na celé zeměkouli nejde vlastně o nic jiného, nežli o vytvoření měřitelného ovzduší pro všechny její obyvatele bez rozdílu. Veškerá kultura není nic jiného, nežli hledání smyslu života a řešení problémů vlastních i celého lidstva.

Láska organického života je to j. Zákon rozumného, uvědomělého života je Láska a Jednota. Z organického zápasu se rodí život uvědomělý a je s ním sloučen. Cíl je zřejmý: odstranit zápas a přivést jednotu tam, kde byl rozbroj.

Rozum je nástroj myšlení, a je-li používán správně, přináší kladné výsledky:

pravdu v poměru k sobě i ostatním. Brdce je nástroj citu. Je-li cit veden k nenávisti, vytváří násilí, jehož výsledkem je rozvrat. Obrátí-li se k vlídnosti, shovívavosti, soucítění a lásce, vytváří Dobro. Takový je zákon života a jeho smysl záleží v poznání tohoto zákona a v uskutečňování ho v praxi. X Jakmile člověk jako jednotka pochopí tento smysl, zafazuje se automaticky do Řádu a Zákona. Rozšíří-li se toto pochopení na miliardy lidských jednotek, nastane kolektivní návrat do Řádu a Zákona svedoučně a bez násilí.

Aby se tak stalo, je potřeba změnit způsob myšlení. Přeměnit moc silných v sílu slabých. Poučít vědu, že její činnost je ve službě lidstvu jako celku, službou každému jednotlivci, aby se mu žilo lépe a radostněji. Zabývá-li se určitá část vědátorů vynalézáním prostředků zhoubových a smutenosných, není to činnost vědecká, nýbrž nelidské dílo zvratu a smru.

Člověka je snadno zničit. Dokonce lze vyhubit i většinu lidstva, zamane-li si "věda" vyskoušet své moci vraždící vynálezy. Ale **ž i v o t** sám, nekonečný,

majestátní a nesmrtelný, půjde dál, nedotčen ve své všemohoucí, nesadrlitelné tvorbě, která dá nový počátek novému směru ve vývoji nového člověka a nové lidské rasy.

Dnešní člověk je na hranicích svých možností a má na vůli být či nebýt. Je to omezení časové a prostorové, jež se týká jen lidí. Příroda, seměnkoule, vesmír a Absolutno nejsou závislé na čase ani na prostoru, neboť jejich Řád a Zákon je Univerzální Jednota. Kdyby lidstvo pochopilo tento Řád a Zákon, zbavilo by se okamžitě a definitivně všech svých problémů ....

- o o o -

Úkoly prákopníků
 ~~~~~  
 nové lidské rasy.
 ~~~~~

Podmínkou jejich působení je víra. Kdo věří, že víra hory přenáší, diktuje neměnné pravdě. Je to duchovní cit, skrytý v hlubinách bytosti. Jakmile byla víra dosazena místo vnějškového rozeznávání a

rozumového úsudku, ihned počne v skrytu pracovat i na jeho činech.

Z touhy po individualizaci se člověk pouští onoho neviditelného vlákna, které ho drží v mezích Řádu a Zákona, chytaje se každé nové ideje, která mu slibuje svobodu. Neať-li veden vnitřním citem víry, sleduje pouze zevní doktrínu a její metody jej nutně dříve nebo později přivedou ke zklamání a k novému hledání.

Svoboda, kterou jedinec pro svůj vývoj požaduje, nutí jej k samostatnému myšlení, nezávislému na cizích vlivech, jimiž je obklopen. Každý se o to vědomě nebo spíše podvědomě pokouší, ale podaří se to jen oněm jedincům, kteří jsou nadáni schopností víry. Když pak někdo dokáže sílu, které poznání nabyl, přenést na druhé a tím způsobit odklon jejich myšlenkovému proudu do řečiště, regulovaného vírou, prokazuje jim neocenitelnou službu zjakoštěním jejich mentality.

Věrosvěstové tohoto druhu jsou však velmi vzácní, protože jejich činnost předpokládá naprosté vyřazení osobního hlediska. Jejich vnitřní i zevní čistota je filtrem

intuitivního nahírání, které tlumočí bez nejmenší pochybnosti, ale také bez zájmu na ovoci svých skutků. Jsou přesyceni silou víry a naplněni nesadřitelnou potřebou ji vydávat. Činí tak každou myšlenkou, každým slovem a především každým skutkem. Činí tak ovšem i modlitbou.

Bytost, modlící se v neosobním zanícení za druhé, je obdařena zvláštní milostí. Dotkne se Božského paprku v jejích duši, rozdáchá jej a udržuje jeho oživující plamenek tak dlouho, dokud spjení trvá. Účinek takové modlitby, pravidelně opakované, je viditelný v několika dnech. Ovšem, je třeba povzbudit dále druhého, aby z této síly dovedl těžit, aby ji nedekonzolým postojem neodmítal a neznehodnotoval.

Modlitba, spojená s vírou, pohne tvůrčími silami směřem svého zaměření a vyvolává účinky, jež jsou nazývány zázraky.

Kdo mnoho miloval, bývá spasen. Kdo mnoho věřil, bývá smilostněn. Ale víra, jakožto věrosvěstova podstata, musí nejprve podstoupit dokonale vyhraň boj sama se sebou. Každý, kdo věří bludu a sám tento blud vyznává, proto že jej považuje

se pravdu, je daleko cennější než ten, kdo bezmyšlenkovitě přejímá víru druhých, aniž by se snažil o poznání vlastní.

Taková je lidská masa a proto ji lze snadno vést pomocí libivých, většinou neodpovědných hesel. Jedině, který odhalí bezcennost takového tápání, musí vybojovat svůj postoj osvobozující, ověřit si jeho správnost a jistotu, aby se mohl stát pilířem, který podchytí slabé, aby nebyli dv strženi kalnými proudy do propasti nevědomosti.

Stupeň poznání závisí především na ohraničení vlastních představ a bedlivé jejich zkoumání. Znat své představy znamená odhalit jejich původ, z čeho se tvoří a kde vznikají, což je úkol ne snadný, neboť představy se stále mění. Jedině ovládnutím všech představ myšlenkových i smyslových možno pak účinně zasahovat do nesprávné představivosti jiných bytostí.

Buruje-li se člověk k životu, musí zapomenout, že byl vyvolenem smrti. Vše i s touto představou se musí vypořádat, to je odhalit symboliku smrti v rámci věčného života. Mnoze, jako smrtelný materiál,

musí být proživena, a podaří se jí to jediná tehdy, když její síly nejsou spoutány vnitřními zájmy. Připoutanost jakýmkoli směrem je vždycky škodlivá, i kdyby se jednalo o city čistého přátelství nebo lásky k jinému člověku.

Sveboda, kterou takto rozumíme, stává se sice sladkým břemenem, ale i sebepříjemnější břízou je pro cestu neudnosným zatížením. Stoupání, které je místy přímo horizontální, nesnáší nic, co přitahuje tíži. Neseme-li v rukou svou duši a v odhalené hrudi své srdce, jsou to jediná zatížení, jež jsou přípustná.

Věrosvěst takto osvobodný, může pak sbavovat druhé jejich klamných iluzí a obracet je k Bohu celé. Osvobozuje jejich duše z pout neukutečněných přání a ukazuje jim cestu k cíli. Teprve takto osvobozená duše nabývá schopnosti věřit.

Slabina, kterou víra představuje v životě, je její zdánlivá neukutečnitelnost na fyzické úrovni. Známe sice všichni biblické tvrzení, že víra hory přenáší, ale až dosud se nikomu z lidí nepodařilo vypěstovat takovou víru, aby přemula jen docela malý kopeček. V Koránu je zmínka

e ten, že když nepřišla hora k Mohamedovi, šel Mohamed k hoře. V čem tedy záleží síla víry, kterou apostrofuje evangelium slovy: "Věř a víra tvá tě uzdraví!" ?

Víra je tvůrčí síla, kterou chápe jen ten, kdo ji má, a pro každého jiného je neodčitelným mystériem. Bývá však často nahražována silou vůle, která pomocí myšlenkové magie dociluje překvapujících výsledků.

Myslivost člověka bývá víře většinou na závaži. Slepota víry je první podmínkou. Ale slepota časem ustoupí jasnosti, proto že víra, právě tak jako láska své věrné odměňuje. Činí-li tak Věčná láska věčným životem, činí tak víra velkým poznáním. Buďe-li pak sladké obě, je tu doména Božího království.

Co musí před osvědčenou vírou bezpodmínečně kapitulovat, je nižší přirozenost a zevní rozum člověka. Dokud se tak neustalo, nemůže z duše vytrysknout proud

síly, která má působit k vytváření nové lidské rasy. Popílit si je třeba duchovně probudilým, aby onen tajemný knit duše druhého, kdy se ocitá na seestí, byl správně podechyten. Prote vysílač víry musí

být zocelenou vírou sám a jedině tak bude zajištěno nastolení nového člověka království.

Nové království Božího světa není již mlhavou vidinou; přiblížilo se na dosah lidstva, které dosáhlo krajní hranice svého sestupu, po němž následuje obrát k vzestupu.

Děje-li se počáteční výstup v naprostých ještě temnotách, je tu světlo obojího záření, jež jej provází. Září-li ještě jasné negace, nebude to zápor, který bude v zářit po odně. Bude proměněn v klad v lidských srdcích.

Promění jej víra a láska. Paprsky světla přicházejí do lidských srdcí v touze býti pochopeny a uchopeny. Setkají-li se s pochopením, říkájí nehlavně své ANO, přičemž se srdce zachvěje jako by teplem. Narazí-li na nepochopení, zapláččí lítostí nad zmařenou nadějí, která si přála a tolik toužila, aby lidské duše znovu ožila. Srdce se zachvěje pocitem ledového zamrazení nad ztrátou síly. Ale síla Světla je stále přítomna. Znovu se vrací, volá nás k práci, snaží se nás učít více.

Pláče-li duše pro neuskutečněný obraz Boha v sobě, znamená to, že ještě nevydala tolik víry, aby ožil. Jsi to, co věříš. Víra je síla, kterou vytváříš to, co miluješ. Miluješ-li život, vytváříš jej podle své touhy. Miluješ-li Boha, vytváříš jej silou své lásky a víry. Stáváš se Světlenošem, jehož pochopení září poutníkům ve tmách.

Cesty za Pravdou jsou klopotné a neschůdné, ale Světlenoš nikdy nesmí pozbyť naděje, jejíž světlo napájí bloudící. Musí udržet ideál světla a víry ze všech okolností, i kdyby se nad ním zavřely kalné vody.

Takový je úkol průkopníků nové lidské rasy, jejichž životní heslo je:

m i l u j i   a   v ě ř í m !

- o o o -

Pozdrav potomkům

nové lidské rasy

Dějiny nám povídají kroniky,
jaké jsme tu tloukli špačky,
otloukali kotníky.
Bila čela - bila čela
prázdný vzduch - prázdný vzduch -
odpověď je stfela.
Stín se vrací - Kruh.

Vila Doloresa právě,
ne, to nejsou jenom vzpomínky.
Stfela děcka stejně bravě,
jak na vedě buhlíky.
Dlouho ještě nejhrůznější
učinila nás smyslem válka.
Vám, těm lidem opět zdějším,
je to všechno dálka.

Jakpak se kteří jmenují,
dny dávno zapomenou.
K vám, potomkům se jména stěhují
jak řeka s pěnou.
Vám se to zpívá, zděli se zpívá
možná vám.
Jak u potoka jiva
já nadějí vám odpovím.

Zápas však, zápas života,
ten dále trvá. V duších však
svítá jistota - nikdo jí nepohrdá.
Vy možná, naši potomci
v tom čase ještě dalekém,
v tom čase prostém asi
snad opravdu již
zovete se člověkem.

- oOo -

L i d s k é   s r d c e .

Obdivuhodné srdce v nás
bije a ničím se neurazí,
nepřipalí je žádný holouráz,
nezačerní pytle naší.

Když říkáte mu:
dál pro sebe si bij, ó srdce osifalé,
když společnost je jako kyj
a život jke temné řaké

tu v nitru mám, ach cosi uafrajie,
naladí přesto zpěv.
Labutí písní tepe víc a víc,
tělo i duše proměňuje krev.

Ozve se potom hlasitěj,
ozve se po pradávné vzpomínce,
vítězná je to epopej,
její hlas volá jedince.

Ne již ten chudý rýn,
ještě napořád v svém hrdle máne,
teď jásevé se v Nový Řád
svým srdcem láskou dožukáme.

Baléhá z dalek na lyru,
kosnickým žákem jsem.
Někdy to velké srdce vesmíru
zavolat slyším v srdci svém.

Někdy to velké srdce vesmíru
zatouží byti člověkem.
Baléhá z dalek na lyru,
strunou jsi, klásem, dotekem.

-oOo-

Ó d a n a h m o t u :

Buď pozdravena, hmoto,
o níž je věky spor a svár.
své lidstvu dáváš motto,
do duší zatínáš svůj spár.
Buď pozdravena, matko tuch,
již Jednotě se blíží lidský duch.

Světelné záření tvé, síla, energie,
ve škole hlásíš tvé věčné srdce máje.
Tys podstatou mou, života věčné láno,
hudby sfér nesmrtelná struno,
silná jen silou lásky,
mateřským klínem svým,
slyším tvé sedmiklásky,
ne, nezahynem, vím.

Z tvarů, jež vidí oči mé,
z hlasů, jež sluch můj slyší,
buď pozdraveno Jediné,
mateřské světlo vyší.

Buď pozdraveno sílo,
ze Slova slovo naše,
nás objímá a poutá,
vždyť dětem jasně tvé spráše.

Buď pozdravena nekonečnou
zásebou slov všech básníků,
ten pohár jejich praputování
i já tu zdvihám za díků,
neboť je nápojem s ním radost,
kterou ty, matka, vyléváš,
nikdy tu písní radost,
nikdy tu nevystačí hymnus náš.

-oOo-

P o s e l s t v í   N o v é h o   Ř á d u :

Je blízko N_ový Řád a čeká na volání lid-
ských srdcí. Volejte Nový Řád a ládejte
jeho spolupráci. Nový Řád napíká: "Zničím
..., říká: Prosím za duše lidské, aby byly
osdaveny. Přesím všechny duchem živé, aby
pracovali, neboť na nich záleží. Prosím
všechny, kteří mohou pomoci, aby otevřeli
svá srdce. Volám všechny duchem živé k prá-
ci mírem pro mír, aby starý Řád nepracoval

proti nám, kteří neseme mír jako cíl.

Starý Řád žádá obětování těch, kteří se provinili. Nežijte jej starým myšlením! Nový Řád žádá odpuštění, mír a vyrovnaní. Jednota žádá osvobození pochopením vyššího směru. Dlouho trvalo, než lidský vývoj objevil pravou Boží tvář. Zatím jen v ojedinelých případech, ale jsou zárukou stejných výsledků pro všechny. Není to tvář Boha, který musí ničit, aby dokázal svou moc. Volejte sílu zravná, která se dovede povznést nad ničení.

Vyšší síla musí poslouchat myšlenku, jako příkaz. Vyšší popud zabrání, aby působila síla zvrátová. Nežádá odvetu. Mezery by byly příliš veliké. Nechtě si lidstvo nezahrává s ohněm. Proste o nový způsob myšlení.

Chápání došlo cíle svého vývoje. Je tu nová tvář Boha, který neničí, ale miluje. Žehnející ruce, spojené v kruh - toť budoucí cíl. Nežádejte představbu světa jeho zničením. Nový Řád učiní, co žádá lidská myšlenka. Napřejte si, aby svítěla síla, pracující pomocí smrti.

Odhoďte zbraně a vezměte do rukou kříž.

Kde bije, je nakonec bit, kde miluje, je nakonec milován. Zápas o novou skutečnost nechtě se děje myšlenkou, která pomoci dobré vůle se bude snažit, připravit půdu novému Řádu.

Nedovolte, aby se lidstvo znovu muselo brodit krví, aby zkáza a smrt byly předchůdci nové lidské rasy. Proste o nové lidství. Možnosti jsou vaše. Obdrželi jste myšlenku i tvůrčí sílu. Jakým směrem ji zaměříte, takový bude výsledek. Máte osvobodnou volbu, starý chrám zbořit a onyť slzami, a krví těch, kteří pochybili.

Ale nechtějte, aby Starý zákon opakovat svou výstrahu. Byla dána již jednou a stále lidstvo celou kulturu.

Bůh není ničitel, Bůh je osvoboditel. Jen vy ho činíte ničitelem, že ho takovým vidíte. Nemí třeba chrám bořit. Možno jej znovu vysvětit. Noví kněží jsou připraveni. Nový Řád ládá, abyste ve svých ardeích přijali a uctili toho, který přichází:

B o h a   O s v o b o d i t e l e .

- o o o -

Evokace Nového Řádu :

Volám všechny bytosti dobré vůle
do boje proti zlu.

Bojovat se smí pouze zbraněmi Ducha.

Ani jediná kapka krve nesmí býti prolita,
ani jediná slza bolesti a žalu nesmí býti
vyroněna!

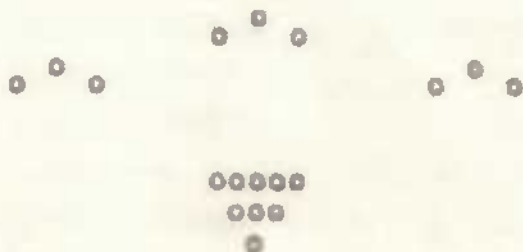
Nevítězíme-li zbraněmi Ducha,
nejme hodní vítězství.

Volám Ansféry :

Svitte těm, kteří bloudí ve tmách.

Vyvedte je na cestu

Světla - Pravdy - Poznání .

O b s a h :

	Str.
Srí Aurobindo a jeho poslání I.	1
II.	5
III.	8
IV.	16
V.	22
VI.	32
VII.	34
Matka: Čtvero sebekázní -	
Čtvero osvobození I.	39
II.	51
III.	62
Osvobození hmoty	71
Dnešní dění - jeho smysl a cíl	90
Vidina svobody	108
Morální bytost a její vývoj	114
Džavaharhal Nehru: Krise civilizace	127
Úkoly průkopníků nové rasy	135
Pozdrav potomků nové lid.rasy	143
Lidské srdce	144
Óda na hmotu	145
Poselství Nového Řádu	146
Evokace Nového Řádu	149

- o o o -

- o -

-